

Mono Ur – Dorisdorel

Geen twee dagen zijn hetzelfde.

Ooit had koning Harishchandra een immense rijkdom zoals die van de berg Sumeru. Toen moest hij op een bepaald moment in zijn leven huisdienaar worden van een crematieoven in Kashi en moest hij om lijkwaden vragen van degenen die hun doden aan de oevers van de

Ganges wilden laten cremieren.

Geen twee dagen zijn hetzelfde.

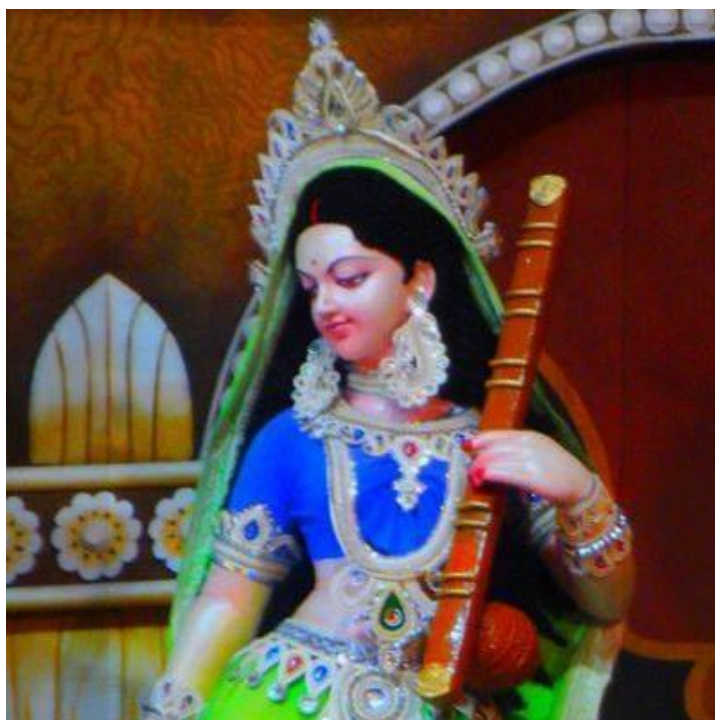
Op een dag zouden Shri Ram en Sita door de lucht reizen in het Pushpak-vliegtuig. Toch was er een keer een dag dat ze allebei bitter om elkaar huilden, Ram in de tuin en Sita in de

Ashok Vatika.

Geen twee dagen zijn hetzelfde.

Zelfs als de moeder het kind baart, heeft de Schepper in de baarmoeder van de moeder al alle goede en slechte fortuinen opgeschreven die het nageslacht zal ervaren. Daardoor weet Surdas dat deze wereld een illusie is en dat alleen de Schepper echt is.

Geen twee dagen zijn hetzelfde.

Brief aan James – juli 2018

Hallo James,

Misschien wordt het tijd dat ik je iets vertel over mijn achtergrond in de context van het lichaams verwisselings idee. In de loop van de afgelopen twaalf jaar heb ik indringende en ook hemelse psychoses meegemaakt. In 2013 en 2014 kreeg ik drie psychoses, die elk leidden tot een verblijf in een psychiatrisch ziekenhuis. Het was ongelooflijk om te ervaren omdat het allemaal was gecentreerd rond grote thema's zoals verleden/toekomst, God/geen God, goed/kwaad, enz... En ja, ik heb zelfs stemmen gehoord, 15-20 verschillende personen, mannelijk en vrouwelijk en één zeer enge duivelse stem. De stemmen stoorden me nooit echt omdat ik niet onder de indruk was van mogelijke sabotagehandelingen, zoals doe dit, doe dat. Ik hield de houding in dialoog om de stemmen te vertellen, als je wilt dat ik dat doe, doe het dan zelf, f*ck you! Ik zal niet verder ingaan op de stemmen, hoewel later de dialogen echt interessant werden. En genoeg redenen om te denken dat de stemmen geen echo's of reflecties van mijn eigen geest zijn, ik had echt contact met andere identiteiten. Maar het meest opvallende en diepgaande... ik ontmoette een meisje/vrouw in de geest en in de zintuigen. De eerste keer dat ik haar zag was als een houtskoolfilm van driekwart seconde in mijn hoofd, terwijl ik in de trein zat. Ik zag haar gezicht, met een kleine glimlach. Het was alsof ik door de bliksem werd getroffen, ik werd meteen verliefd op haar, ze zag eruit als een mengeling van een engel en een godin, maximaal achttien jaar oud maar een blik in haar ogen alsof ze minstens duizend jaar oud was, wat een wijsheid. In plaats van pupillen had ze zwarte oneindigheidstekentjes in haar felblauwe ogen. Haar huidskleur was alsof ze uit het Midden-Oosten kwam en haar haar was gitzwart. Deze goddelijke schoonheid maakte me meteen zo verliefd dat ik de drang voelde om te kotsen, omdat mijn maag zo van streek was. Mijn knieën voelden slap aan en drie weken lang had ik slechts één woord in mijn hoofd, 'onbegrijpelijk'. Na een week of drie (mijn haar werd een beetje grijs) kon ik eindelijk tot rust komen van haar aanblik en slaagde ik erin een beetje normaal te denken,

niet alleen aan haar die ik had gezien. De hele wereld was echter vreemd, alsof ik halverwege niet op aarde was, ik had 'contact' met anderen in gedachten. En ik was niet de enige in het psychiatrische ziekenhuis die in contact was met een andere wereld. Sommige patiënten waren echt in de war, anderen, zoals ik, hadden de ervaring halverwege de aarde en halverwege een andere realiteit te zijn, alleen verward door gemengde realiteiten, dus niet door interne disfunctie/overbelasting. Dus ik had drie psychoses en ze gaan allemaal over zij die ik in mijn gedachten had gezien terwijl ik in de trein zat. De eerste psychose was een zeer verwarrende rit. Daar begint mijn persoonlijke lichaams verwisseling ervaring, het overkwam me allemaal en in al mijn verwarring beleefde ik het door mezelf in haar te verliezen. Wat mij overkwam was dat ik visioenen/flashbacks/herinneringen kreeg van een wereld die ik niet herkende, zeker de aarde, maar een lang vergeten tijd. Ik hou van geschiedenis, maar de herinneringen aan de gebouwen/stad waren in een onherkenbare, megalithische stijl. En ik hou van geschiedenis en ik weet van de ruïnes en hoe oude steden (tot duizenden jaren geleden) eruit moeten hebben gezien en ik zeg je, haar stad was niets zoals ik ooit heb gezien. Ze leefde tijdens de nu steeds meer vermoedde, mystieke en volledig verdwenen ijstijdbeschaving die eindigde met de catastrofe die de zeespiegel deed stijgen tot 130 meter in een tijdsbestek van dagen/weken, waarbij enorme delen van het land werden overspoeld, inclusief de landen van die beschaving. Restanten van overstromings verhalen zijn ook nu nog bekend uit de Bijbel en uit oude mythen en legenden van andere culturen. Het was alsof ik haar was in die herinneringen. Ik, in een megalithisch gebouw, met uitzicht op de stad, gekleed in een groen jurkje, met een vlassen band in mijn/haar haar. En nog zoveel meer... Terwijl ik me gestaag meer van haar 'herinnerde' begon ik mijn omgeving te voelen, contacten van liefde en interactie tussen mensen werden zichtbaar gouden en zilveren draden tussen hen, ik begon dat wat ik noem 'dubbelspreken' op te merken, aan de ene kant horen wat iemand zegt met mijn oren, aan de andere kant eendachtige geluiden in mijn hoofd. Ik had het gevoel hun gedachten op te vangen, maar zonder dat de ander zich daarvan bewust was, wat leidde tot willekeurige 'geluiden' in plaats van

samenhangende overdracht van gedachten, alsof in haar tijd op zo'n niveau gecommuniceerd werd. Kortom, ik had het gevoel dat ze met mij versmolt, op dezelfde plek in de ruimte verbleef als ik, bezetenheid als je wilt, maar wel een heel plezierige. Alsof ze meer dan een mens was en ik dat mocht ervaren alsof ik haar talenten en gaven had. Alles in mijn geest werd muziek en rijm, mijn botten voelden als te lang en log voor de manier waarop ze gewend was zich te bewegen, vooral bij het dansen van de Indiase godinnendansen die ik nu plotseling kende, ik begreep elk gebaar en elke betekenis van de dansen. En als ze naar buiten ging, was het de hele tijd alsof ze op dezelfde plek was als ik en ze stond versteld van de wonderen van de moderne tijd, en zoveel mensen, ze kon het gewoon niet bevatten, maar was erg enthousiast. En al die tijd wist ik wie ik was door naar mezelf in de spiegel te kijken, maar wat ik voelde was niet zichtbaar, het was alsof ik haar was, haar ongelooflijke perfectie, door mij tot nu toe niet gezien op deze aarde, schoonheid... Elke vrouw die ik heb gezien sindsdien kan niet tippen aan haar uiterlijk, wat een schoonheid is ze geweest! En zo begaafd en getalenteerd in voor ons tegenwoordig magische zintuigen. Later verliet ze me, wat een einde maakte aan mijn eerste psychose. Toen ging 2013 langzaam over in 2014 en een paar maanden was ik min of meer mezelf. Ik voelde me zo leeg en verlaten dat ik haar vroeg/smeekte om alsjeblieft terug te komen, wat ze deed, wat leidde tot mijn tweede psychose. Dat was een hele zware psychose, het voelde verschrikkelijk om mezelf als haar in deze moderne wereld te projecteren. Iedereen sterft tegenwoordig snel, zij zou blijven met haar extreem lange leven. Het leidde tot horroredachten om voor altijd alleen op aarde te zijn, haar te zijn, terwijl niemand het overleeft, zij zou achterblijven... Ik zal niet ingaan op alle gruwelijke details, maar er was zoveel angst. Tot ik erachter kwam dat het allemaal een puzzel was, zij, ik, wie is wie, en hier en wanneer (???) en alles begon weer te normaliseren. En ze ging weer weg... Maar ook na de horrorpsychose verlangde ik met heel mijn hart naar haar, nog steeds niet wetende wie ze is of was. En toen kwam de lente en kwam ze weer terug (net zoals ze nu net deed tijdens het schrijven van de vorige zin en ik voel haar gezicht alsof het van mij is voor een moment). Toen kwam wat ik nu 'de zomer van de liefde' noem, ze voegde

zich weer bij me en ze kwam terug om op de plek te zijn die ik bewoon in dit universum. Het leidde tot mijn derde psychose, maar deze keer was alles in harmonie. We hebben elkaar heel goed leren kennen. Ze hield bijvoorbeeld erg van autorijden, grappig wel, als man heb je een soort 3d kaart in je hoofd, zij liet me het op haar manier doen, de vrouwelijke manier om een route te herinneren via de ene plaats naar de andere. Ze liet me vrouwelijke seksualiteit voelen, ik kon zenuwen voelen op plaatsen die ik als man echt niet heb. En zo serene is/was ze. Hoewel ze huilde om de wereld, de natuur was in haar dagen echt overweldigend en er is niet veel meer over. En dan de lucht om in te ademen, alsof het constant inademen van zanddeeltjes en een vreemde metaalachtige geur in de lucht... Woestijnplaneet aarde... Wat ik me vooral herinner was de liefde die we voelden, de liefde die ik voor mezelf voelde omdat ze op de plek was waar ik ben. Ik projecteerde zo mijn liefde naar binnen, een zelfliefde die ik nooit heb gekend, wat een geschenk! Er is zoveel meer gebeurd sinds ik haar ontmoette op een unieke manier van eenheid die ik me nooit had kunnen voorstellen. Mijn leven is nooit meer hetzelfde. Dus deed ik een lichaams verwisseling? Ja, hoewel niet zichtbaar voor de buitenwereld, ik heb ervaren een ongelooflijke schoonheid van een engel dan wel godin meisje/vrouw te zijn.

Groeten van voormalige atheïst maar nu niet meer weet wat te denken Gert. Trouwens, ze is nog steeds bij me en voor zover ik weet wil ze de rest van mijn leven blijven, wat ongelooflijk is en zo'n daad van liefde. Voor de rest ben ik weer helemaal mezelf :).

“Hallo Gert,

Wow, dat is inderdaad een heel verhaal. Ik kan me niet eens voorstellen dat ik zoiets meemaak. Het klinkt angstaanjagend, fascinerend en hartverscheurend tegelijk. Het zou een interessante film opleveren. In sommige opzichten doet het me denken aan de film "Your Name", waar een paar tieners van lichaam wisselen, maar ook in een iets andere tijdperiode. Of in sommige opzichten zoals de show 'Sense 8', maar wat je beschrijft is

nog epischer. Of je ervaring zou geweldig bronmateriaal zijn voor een boek. Helaas gaat een film die zo episch is mijn huidige capaciteiten ver te boven, maar het is fascinerend en geeft me veel om over na te denken. Bedankt om dit met mij te delen. Ik moet weer aan het werk, maar het geeft me veel om over na te denken.

Groeten, James”

Terugdenkend – augustus 2018

De laatste tijd toch weer met haar bezig, wat meer dan eerder. Wie is zij dat ik zo in het publiek over haar schrijf?

Zij, ik weet haar naam nog steeds niet, is ontmoet in de geest. Zij maakte contact met mij, vijf jaar geleden alweer ongeveer halverwege 2013, in de trein. Alleen voor mij, zag haar niet als één van de medepassagiers, nee, zag haar in mijn geest slechts driekwart seconde, genoeg om op slag verliefd te worden en drie weken lang eigenlijk alleen maar één woord in gedachten te hebben: Onbegrijpelijk! De daarop volgende drie weken kon ik niet veel meer uiten dan dat éne woord. Heb haar leren kennen in drie episoden. Het begon allemaal eind 2012. Ik, reeds lang atheïst werd gevraagd door een vriend om te bidden tot God met de vraag zich aan me kenbaar te maken. Ongelovige als ik was bemerkte ik wel een vreemd fenomeen, een lichtpaars schijnsel leek als antwoord vanaf het plafond tot meer op zithoogte neer te dalen.

Vond het wel vreemd, maar schudde het van me af, vol ongeloof over wat ik waarnam. Achteraf dan, terugdenkend eraan als in de zin van het zal wel, ik zal het verschijnsel wel gefantaseerd hebben.

De thematiek van het geloof bleef me wel bezig houden, de daaropvolgende weken, maar besteedde er niet meer extra bijzonder aandacht aan. De aandacht kwam uiteindelijk wel op mijn pad, maanden later. Dat was dat eerder beschreven moment in de trein. Haar gezicht stond in mijn geest gebrand, zo ontzettend mooi, als van een mix tussen een engel en een godin, lichtblauwe ogen, met in plaats van pupillen, oneindigheids tekentjes. Ze had een licht getinte huid, lang en gitzwart en in de zon blauw glanzend haar, een onwerkelijke schoonheid, met een glimlachje op haar gezicht, voel

nog weer enthousiasme in me opkomen nu ik aan haar beeld terugdenk. Veel vreemder werd het later. Een verwarrende periode. Een periode waarin ik steeds meer buiten mezelf raakte, verdwenen in een vreemde, andere wereld. Visioenen, herinneringen, ervaringen, gevoelens, muziek, rijm, dans, magische gaven in de zin van de gemoedstoestand van andere levende wezens kunnen aanvoelen, bij liefde en contact gouden en zilveren draden zien, de energieën voelen vanuit de omgeving, in het bijzonder van stenen van diverse soort, elk hun eigen energie, hun eigen vibratie, hun eigen smaak, hun eigen kleur. En de ongekrenktheid van haar, vervuld van liefde. Alles liep door elkaar en in mijn onbegrip wist ik niet dat zij zich op de dezelfde plek in dit universum was gaan bevinden als waar ik was. Het was op heel veel manieren ongelooflijk, ze voelde alsof ze nooit afgewezen was, alsof ze nooit gekrenkt was, ondanks haar wijsheid een naïeve jongedame, dat was een heerlijk hemels gevoel om te mogen voelen. En dan het bereik van haar geest, en de herinneringen aan een andere tijd. Ook al even ongelooflijk. Ken als geschiedenisliefhebber de geschiedenis een beetje, goed genoeg om een idee te hebben hoe gebouwen er in de oudheid uit moeten hebben gezien, maar de stad die ik me herinnerde was anders, aan het water en met een onbegrijpelijke megalithische bouwstijl. Het gebouw waarin ik me bevond, in een groen jurkje, vlassen haarband op mijn hoofd met gitzwart haar en de herinnering in die kamer op een houten bed te gaan liggen. En dan twee mannen met een soort monnikenkappen die me/haar benaderen en me wenken alsof ik moet meekomen, mijn/haar naam/aanspreektitel noemende: Mono Ur (Trouw aan Aarde). Dit is ook de enige naam die ik tot nu toe van haar ken. Na een reis van enkele maanden eindigde mijn gevoel van eenheid met haar en werd ik weer op mezelf teruggeworpen. Kaal en koud en klein, zo voelde de wereld voor mij in enkelvoud, wel weer geheel ontzuurd uit de droom waarin ik me had bevonden.

En zo ging 2013 over in 2014, ik verlangend, smachtend naar haar die ik had ontmoet in de geest. Ik smeekte haar om terug te komen, wat ze ook deed na mijn smeekbede, in de loop van de week steeds sterker. Dit werd een ontzettend angstige periode, waarin ik projecteerde haar te zijn op deze aarde. Een verschrikkelijk lot, zij met haar lange, lange (misschien wel

eeuwige) leven, op een aarde waarin alles en iedereen om haar heen sterft. De visioenen van voor eeuwig eenzaam op aarde te zijn waren overweldigend extreem en leidde tot ontzettende angsten. Dit heeft zeker enkele weken geduurd... Tot ik de puzzel een beetje begon te begrijpen. Zij, ik, wie is wie, wie is wanneer en wie is waar... Begon te hopen en te begrijpen dat zo'n gruwelijk lot niet realistisch is en kwam langzamerhand tot rust, de nachtmerries gleden langzaam uit mij. Met het onderzoekende puzzelgevoel mij achterlatende verdween zij ogenschijnlijk weer uit mijn bestaan, weer werd ik op mezelf teruggeworpen, met alle vraagtekens en een ontzettende kater van de periode van angst.

Na een tijdje, de schrik was groot, merkte ik dat ik nog steeds aan haar dacht, veel en verwonderd, wie is zij en wat kwam ze doen in mijn leven, waarom heeft ze contact gelegd met mij, waarom deze weg van bezetenheid kiezende, want een andere naam heb ik er nu niet meer voor. Bezeten? Ja, maar niet door een demon, maar door een onbegrijpelijke jongedame, menselijk, maar tegelijk meer dan menselijk. Een onaardse schoonheid met onaardse vermogens, gaven, en toch, in de basis menselijk. Zoveel in mij verlangde weer naar haar, naar éénheid met haar. En zij kwam terug, andermaal, dit keer zonder angstdromen of niet-besef. Ik was me zeer bewust van haar aanwezigheid, voelde haar levensgevoel van liefde en warmte, haar onbegrijpelijk mooie uiterlijk, haar gaven, en weer zoveel meer. Een manier van kennismaken die van levend mens tot levend mens niet mogelijk is en die ik ook absoluut op geen enkele andere manier ken. Zo veel vervulling gevende... Achteraf noem ik deze periode 'de zomer van liefde'.

Het lijkt zo dat wanneer je iets als datgene ik heb omschreven hebt meegemaakt en je probeert erover te praten met anderen dat je dan wel eens op onbegrip stuit. Ben wat verlegen als ik dan wel begrip en bevestiging tegenkom. Heb er ook nog met een ander over gemaild. De mailwisseling bevestigde me in mijn eerste gevoel toen me dit alles overkwam alsof ik het al eerder heb meegemaakt, alsof ik ooit haar ben geweest, ontzettend lang geleden. Het werd me als volgt doorgegeven:

“Het is de jij waar je je huidige leven lang naar hebt gezocht, het is de jij die je vanuit je onbewuste verlangen hebt opgeroepen, of misschien wel in een gebed tot God, het is de jij die jij je herinnerd als degene die jij bent. Dat is ook de reden waarom je je hele leven al atheïst bent, niet omdat je nergens in gelooft, maar omdat je altijd al wist wie je bent maar het je niet kon herinneren, totdat je dat beeld van dat mooie meisje kreeg. Was dit misschien het antwoord van God aan jou? Dit is wie jij in werkelijkheid bent, toen in een eerder leven, en nu in dit huidige leven, in een ander fysiek lichaam om te kunnen leven hier op aarde en ervaringen op te doen, en je te herinneren wie en wat je werkelijk bent.”

Hoe ongelooflijk. Daarin roerde ik met een wederantwoord ook aan dat ik hoop nog een toekomstig leven tegemoet te zien op aarde, nog één keer, liever niet vaker, omdat de aarde niet veel tijd van leven meer heeft lijkt het. Nog één keer een beetje een typje zoals ik was, zoals ik eerder gedroomd en gevoeld en bevestigd heb gekregen, nog één keer een sterfelijk meisje/vrouw op deze aarde. Gewenst toekomstdenken, om nog één keer het verleden te mogen ervaren? Alles is mogelijk heb ik in 2013 in mijn hoofd gelegd gekregen. Als alles mogelijk is hoef ik nergens van op te kijken, en zo ook is het mogelijk haar weer te zijn, al is dat in het hiernamaals, of in een nieuw leven (op aarde). Misschien ook wel nooit meer iemand als zij, en is dit alles lang geleden. En misschien is dit alles wel nooit geweest, en zal alles wat ik denk nooit zijn, fluistert de atheïst in mij me in de geest...

Verder over haar leven denkende, datgene wat me met herinneringen en visioenen werd meegegeven. Een wonderbaarlijke tijd. Voor wat ik begrijp heeft ze veel gezien en geleefd. Heel lang geleden, is ze op een stoffig zandpad geselecteerd uit een groep naakte meisjes. De meisjes, een paar honderd, stonden in groepen van vijftig in vierkanten opgesteld. Zij stond daar tussen, aan de kant van de weg. Op de zandweg zelf werd een kar getrokken door een soort ossen, omringd door soldaten, met speren en schilden gewapend. Ik kan me het perspectief herinneren dat ik één van de slaafsoldaten op de kar was, een homo sapiens sapiens man en zo zag ik haar voor het eerst voor zover ik weet, liefde op het allereerste gezicht. Van alle meisjes werd ze door

de heerser geselecteerd om haar uiterlijk. Sprookjesachtig meisjesachtig knap, helderblauwe ogen, rode lippen in een licht getint gezicht, gitzwarte wimpers, wenkbrauwen en haren. Een perfect in harmonie, proportie, verhouding slank, rank lichaam. Een schoonheid, zeldzaam... En vanaf het moment dat ik die gedachten had lijkt ik één met haar te zijn geworden. Weet niet wat er met mijn originele lichaam is gebeurd, maar de heerser moet mijn gedachten hebben gevangen en mijn ziel verbonden met de hare in haar lichaam. Zij/ik werd aangewezen door de heerser, een vreemd wezen, drie draaiende groene bollen op de plek waar het hoofd had moeten zijn. Zij werd de kar op geleid en de heerser pakte haar bij de hand. Een peilloze koude en diepte voelde ze. Nog nooit eerder, of later zo gevoeld, nooit vergetend...

Deze ontmoeting en selectie leidt tot opname in het paleis van de heerser. Binnen de tuinen en de muren van het paleis wordt ze opgeleid in voor ons magische kunsten. Ze leert haar gaven te beheersen en controleren. Oneindige liefde vanuit het goddelijke universum continue in haar vloeiend, het eeuwige leven, een zichtbaar spierwit aura van wel een meter dik. Spreken en luisteren in de geest werd de norm. Mensen genezen met liefde, zelf liefde zijn. Zo was haar jeugd, niet dat ze ooit ouder werd dan achttien, eeuwig jong, in de volle gewaarwording van de kosmische liefdesenergie. Haar stem was als bergkristal in de geest. Zo heeft ze lang geleefd, eenzaam, afgezonderd in vreemde paleizen, megalithische bouwstijl. Veel meer gaven had ze. Ze voelde onder andere het levensgevoel van anderen, ook van dieren, ze voelde de energieën van haar omgeving, zelfs met haar ogen dicht voelde ze haar omgeving, ze voelde de energieën van leven, maar op weer een andere manier ook van stenen. Elk kristal haar eigen kleur, geur, smaak, viscositeit, vibratie. Elke steen haar eigen energie met haar eigen energetische invloed op het lichaam en de omgeving. En alles was muziek, zelfs het tikken van haar nagel tegen een muur was als een belletje dat tinkelt. Ze heeft ook heel lang op aarde rondgezworven, voor niets of niemand meer bang, in volle vrijheid. Waar zij kwam... wij kennen nog sprookjes als echo's van een magisch verleden. Zij was magie zelf. Ze genas mensen met haar gedachte, voor het gebaar met handoplegging, of wanneer de ander kwaad in de zin had nam ze leven, met haar gedachte, met het

nemen van de ander zijn/haar levensenergie. Zij was de liefde zelf en tegelijk gevaarlijk. Het meisje met de haaiantanden als symboliek. Oh zo lief, je smelt bij haar weg van liefde en bewondering en aanbidding, maar maak haar niet kwaad. Dat was haar karakter, een heel speels katje. Toch heeft ze ook haar perioden van beschaving gekend. Een wijze raadgeefster meedenkend in de mysteriën van alles dat is. Dat was wanneer ze in de steden vertoefde, in prachtig vervaardigde kleding, in een stijl die zo oud was en toch heel beschaafd en verfijnd. Maar als ze weer zwierf door de schier oneindige wouden van de toenmalige aarde was ze als een toverwezen voor de gewone mens. Uit verveling soms bosnimf, samen met vriendinnen sterfelijke mannen vanaf het bospad het bos inlokken, ze verleiden, wat bepaald niet moeilijk was gezien haar uiterlijk onwerkelijke onaardse schoonheid, haar huid bijna transparant levend marmer, alsof er een elektrisch veld rondom haar was... onmenselijk en onbegrijpelijk en haar aanblik maakte voor eeuwig verliefd, wie haar genoten had wilde niet meer leven, voor altijd gekweld door verlies en verlangen... En zoveel meer nog herinnerd. Gezien.

Haar eind was wel droevig. Op het laatst was ze heel alleen. Altijd waakzaam. Haar vermogen was na een ruime veertigduizend jaar zo geworden dat ze bij de minste schrikreactie van een ander die haar aankeek die ander liet verassen. Ze wilde niet meer leven als enige van haar soort, ze wist domweg niet meer wat ze met het leven moest. Ze heeft haar bedoelingen duidelijk gemaakt aan de mensen en gevraagd of men haar wilde onthoofden. Het schijnt dat ze wel duizend jaar daar heeft gewacht, in die zaal, op die marmeren troon, haar tijd verdragend. Mensen die naar haar durfden te kijken, zagen een levend standbeeld, 3d, full-colour. Één blik betekende de dood. Maar dat was niet meer zo... voor haar werden dag en nacht als seconden die voorbij gingen. Een stroboscoop van licht en donker. En in die toestand heeft men haar uiteindelijk durven benaderen en onthoofden. Wat ik me daarna herinner is acute ademnood en opnieuw geboren worden.

En zo heb ik me blijkbaar een eerdere reis van de ziel herinnerd. Lang geleden. Als ik het goed begrijp werd ze niet ouder, één van de oude 'goden' van Lemurië/Atlantis. Een mensensoort met gemiddeld twintig tot dertig

procent meer hersencapaciteit. Onwerkelijk hoeveel ruimer het bewustzijn dan is ten opzichte van homo sapiens sapiens. De tijd was niet in een versnelling tijdens hun bestaan. De tijden konden in era's worden gerekend. Sinds Atlantis en onze tijd is het wiel van de tijd voor de helft gedraaid, een halve era, de era van de sterfelijke mens. De Lemurisch/Atlantische beschaving kende een graduele, organische, ontwikkeling in de loop der tienduizenden jaren. Haar geboorte ligt iets meer dan vijftigduizend jaar in het verleden, haar sterven ongeveer tien- tot elfduizend jaar geleden.

Zij heeft de catastrofe die het eind van Atlantis betekende overleefd. Wat zij/ik me weet te herinneren is hoe de aarde veranderd, huilend om het lot van de planeet, liggend in het gras, naar boven kijkend, de metalen vogel ziend. De reden van alle onheil. Het eind van de megafauna, het veranderen van het klimaat, de verwoestijning, de zeespiegelstijging. Alles nauwkeurig uitgekiend door het volk van de sterren, de aarde zo in disbalans brengend dat er een globale ramp ontstaat, het einde van Atlantis. Wie het conflict heeft veroorzaakt is me niet duidelijk, zij van de sterren, of wij van de aarde. Het eindresultaat is het einde van de beschaving, het einde van de 'goden' zelf. De enige soort die overblijft is het voormalige ondergeschikte ras, zij die niet de mogelijkheden van de 'goden' bezaten, de huidige sterfelijke mens. In het conflict is met uiterste precisie te werk gegaan, de meeste bouwwerken van Atlantis teniet doende. Het meeste verzonken onder veel oceaانwater, sowieso vernietigd door zij die van de sterren kwamen. Niet met wapens zoals wij die kennen, exploderend vuur, maar van een heel andere orde. Zonder ogenschijnlijke schade de natuurwetten zo beheersend dat op basis van krachten hele bouwwerken uit elkaar konden worden gespleten, als werden zij geraakt door een onzichtbare enorme vuistslag. En zo is het oppervlak van de toenmalige aarde schoongeveegd van de bouwwerken van Atlantis. De bouwers vernietigend, zij die met kunde die ver boven de onze ontstijgt, een beschaving bouwden die meerdere era's heeft bestaan. Zij, de denkers, het ware intelligente ras op onze planeet. Het enige wat overbleef was de onontwikkelde sterfelijke mens, zij die nauwelijks woorden hadden voor de wereld van de 'goden', omdat ze niet konden begrijpen, niet konden ervaren.

Zij hebben de aarde beorven, strijdend om het bestaan, herinneringen aan de wereld van de 'goden'.

De enkele 'goden' die hebben overleefd hebben de mensheid beschaving gebracht. Zij zijn de gebruikers en grondleggers van de Indo-Europese taal, de taal die de 'goden' gebruikten om met de mens te communiceren. Zelf kenden zij geen gesproken taal in hun volwassenheid, wanneer zij reeds ten volle hun geestespraak ontwikkeld hadden. Zij, de overlevenden hebben zich ten doel gesteld de mensheid beschaving bij te brengen, in de hoop eens een herrijzenis van ontwikkeling en een globale beschaving herbouwende. Helaas, door de korte levenspanne van de sterfelijke mens zijn zij niet in staat verder te kijken dan hun eigen korte leven, wat onze planeet in een noodlot legt die onder de beschaving van de 'goden' onmogelijk zou zijn geweest. De eenheid in liefde, zoals voor de geestescommunicerende, elkander voelende, 'goden' vanzelfsprekend, ontbreekt bij de huidige mensheid, zeven miljard eilandjes in de liefde, dualiteit, ego, en te weinig hersenen voor het volledige overzicht. Onze huidige globale beschaving is als een lichaam zonder hoofd. Het ziet er naar uit dat ook wij zullen eindigen, niet omdat we niet willen, maar omdat we niet kunnen.

En zij huilt om de aarde, haar parel van ongelooflijke waarde.

Visie van een sjamaan – april 2020

“Wat bijzonder dat je dit deelt. Dank je wel. Het raakt me wat je schrijft en wat je hebt meegemaakt. In je verhalen ontmoet ik haar/jou, Mono Ur, voel ik haar energie en haar wezen. Ik herken het, wat je schrijft. Ik herken de tijd van Atlantis en Lemurië, het contact met de sterrenvolken, de liefde die zo overvloedig stroomde, de enorme bouwwerken, pracht van de natuur, menselijke/goddelijke gaven, hoge beschaving, het communiceren in de geest. Het geeft me kippenvel om dit te lezen. Dit is bij mij altijd een teken dat iets erg ‘waar’ is, op een dieper niveau. Ook het einde hiervan.. het overleven van enkelen die daarna probeerden de beschaving door te geven aan de sterfelijke mensen. Dit komt overeen met mijn herinneringen.

Wist je dat op verschillende plekken op aarde gelijktijdig ingewikkelde pyramides zijn ontstaan? Die zijn doorgegeven, afkomstig uit één bron, die zoveel meer kunde, kennis en gaven hadden met bouwwerken dan wij nu. Ik mis het, die tijd. Ik mis de liefde waarin er toen geleefd werd, de verbinding die iedereen toen had met elkaar. Ik ken het gevoel van alleen te zijn met ervaringen, in een wereld waarin we nu leven die vele malen minder wijs is dan hoe die toen was. Het is mooi om deze ervaringen en gevoelens te delen met gelijkgestemden. Er zijn mensen die soortgelijke ervaringen meemaken, al zijn ze weinig te vinden. Het mooie van tijd is.. het is er al – tijd. Waar of wanneer het ook was, het is altijd mogelijk om er contact mee te maken. En als dat is waar jij voor kiest als ziel, dan kun je dit opnieuw ervaren, op de ene óf op de andere manier. Hoe is het nu voor je, om terug te denken aan deze ervaringen?”

Het is nog steeds te ongelooflijk en onbegrijpelijk om datgene wat ik heb beleefd/ervaren/gevoeld als werkelijkheid te kunnen beschouwen. Ben altijd een nogal rationeel mens geweest. Maar niet zo over-rationeel dat ik nooit heb gedroomd over werelden, zoals de onze, en wat hier ooit allemaal heeft plaatsgevonden. Kijk alleen al naar Gizeh. Het is duidelijk dat de Sfinx later een nieuw hoofd aangemeten heeft gekregen en dat ooit de werkelijke bouwers juist de leeuw in het epoch van de leeuw de Sfinx naar het sterrenbeeld Leeuw hebben laten kijken, dunne draadjes uit een onwerkkelijk lang geleden tijd die tot in onze tijd hebben overleefd. En dan de precisie, precies op het middelpunt van de aardmassa van het Euraziatisch en Afrikaanse continent, en ach, zoveel meer. De verwijzing naar Orion op basis van de positie van de drie pyramiden oa. . Enfin, jij kent dit soort details vast ook, wrs. nog beter dan ik. Of anders Zuid-Amerika waar de Inca's bij vreemde overblijfselen aangeven dat niet zij het gebouwd hebben, maar de Goden die er leefden voordat zij (de Indianen) kwamen. Wie zoekt zal vinden, over de hele wereld, ook onder water, overblijfselen uit een ver ver verleden. Dus zo denk ik een beetje over het historisch gedeelte.

Verder is het voor mij persoonlijk ontzettend inlossend geweest haar te mogen beleven. Kom uit een moeilijk gezin, een complexe jeugd, met een

mate van fysiek, maar vooral veel psychologisch geweld, wat me in mijn vroege jaren nogal onzeker heeft gemaakt. Misschien heeft dat me in de rol van observator geplaatst. Maar die rol voelde als een passende handschoen, voelde me al vaker, zonder het zelf te begrijpen, een tijdreiziger. In de ontmoeting met haar ben ik enigszins gaan begrijpen dat dat op zielsniveau ook weleens helemaal waar zou kunnen zijn. En dan, ondanks een man met voorliefde voor de andere sekse, toch in golfbewegingen zelf een onvervuld verlangen naar het vrouwelijke, alsof dat meer bij mijn psyche, mijn persoonlijkheid past. In de context van wat ik me nu heb mogen 'herinneren' is dat veel begrijpelijker. Wat zal mijn ziel gevormd zijn door dat éne, onwerkelijk lange leven. Ten aanzien van de wereld zal ze zich zeker op de lange duur toch ook als een observator hebben gevoeld. Terwijl alles voorbij glijdt in de loop der eeuwen bleef zij altijd daar, de wereld observerend belevend. Wat over is gebleven is een contact met de 'andere' wereld. Ik weet niet precies met wie ik contact heb, maar mag alles vragen en krijg altijd antwoord. Dat antwoord is in de ja/nee vorm. Een zachte, nagenoeg afwezige druk in mijn hoofd geeft aan dat het antwoord 'ja' is, een wat duidelijker (nooit ook maar in de buurt van pijnlijke) druk geeft aan dat het antwoord 'nee' is. Zo kan ik nu nog denken/dromen/fantaseren/herinneren naar wat ik me ook maar afvraag, zolang ik mijn vraag zo formuleer dat het antwoord een simpel 'ja' of 'nee' is begrijp ik het antwoord wat ik altijd krijg, ook nu nog. Het werkelijke antwoord is een veel vloeiender gevoel, met zeer veel subtiele nuances die ik niet begrijp, maar dat is niet erg. Tegelijk ben ik nog altijd vervuld van warmte en liefde, zo langs/over/door mijn ruggengraat... van mijn stuitje tot mijn kruin, een gevoel wat ik nooit heb gekend op die manier. Een Godsgeschenk vind ik zelf, en ik ben diegene met wie ik contact heb heel erg dankbaar voor het contact. Heb overigens veel later haar naam mogen leren kennen, fonetisch is het ongeveer 'Dor-Is-Dor-El' wat naar ik heb begrepen in een heel oude taal zoveel betekent als 'Deel van God'.

Ervaringsdeskundige – juli 2021

Na met een ervaringsdeskundige op het gebied van dit soort vreemde fenomenen te hebben gesproken de afspraak gemaakt om te kijken of dit

stuk verhaal nog uit te breiden is met meer ervaringen. Dit ook voor mezelf om meer helderheid in deze belevingen te krijgen. Denk dat ik voor nu een drietal gebeurtenissen omschrijf, dagen waarin ze zo sterk in mij aanwezig was dat ik me meer haar voelde dan mezelf. Gelukkig (of juist helaas) is er dan nog de spiegel om mezelf ervan te overtuigen dat ik nog echt degene ben zoals ik op aarde geboren ben, zo vreemd want mijn gevoel zegt zoveel anders. Alleen al het lichaamsgevoel. Zij bewoog zich veel soepeler en mijn botten voelden lang en log als zij wilde dansen, zij was duidelijk kleiner en fragieler en zoveel sierlijker dan ik. We hebben gedanst samen, Godendansen zoals de meisjes in India als ritueel nog leren. Wat mij opviel is dat ze bij de gebaren en bewegingen die ze maakte ze werkelijk de betekenis kende van die specifieke gebaren, het verhaal dat ze probeerden te vertellen, de nogal duidelijk seksuele figuren/bewegingen zijn me speciaal nog bijgebleven, heel bijzonder, een liefdesode aan de hoogste machten der liefde en zij als dochter van Shakti en Brahma.

Ze was een echte vrouw, zoals ik aan den lijve heb mogen ondervinden. Op een bepaalde ochtend begon het gevoel dat wanneer ik liep ik dan een lichte tinteling tussen mijn benen voelde, wat zich leek op te winden wanneer ik verder bewoog. Ik besloot naar de stad te gaan terwijl dat licht opgewonden gevoel bij me bleef. En daar merkte ik hoe ze in de etalage van een bepaalde kledingzaak een bepaald jurkje zag en zich voorstelde dat ze die aanhad en ze was zich maar al te bewust van wat voor soort invloed dat op mannen zou hebben. En op dat moment zag ik de wereld ook anders, door haar ogen. Ze ziet een soort 'suikergoed' wereld, alsof ze meer kleuren ziet dan wij 'gewone' mensen. Zag dus hoe mannen op haar reageerden wanneer ze door de stad zou lopen en men juist haar zou zien. De gedachte daaraan wond haar nogal op en zo heb ik vrouwelijke seksualiteit mogen beleven door gevoelens te krijgen op plekken waar ik als man helemaal geen zenuwen heb. Een heerlijk gevoel trouwens, wat me ook heeft doen besluiten dat mocht er zoiets bestaan als vorige en volgende levens ik alleen om die reden al graag als vrouw zou terugkomen. Maar het ging nog verder. Want in de stad kon ik echt niet meer blijven, de (bedachte) aandacht werd me teveel. Ik stapte in de auto om een eindje te rijden. Wat een vergissing, ik raakte dat opgewonden

gevoel niet meer kwijt en het werd steeds sterker. Zou op dat moment nog hebben genoten van de autoversnellingspook als ik maar de organen had gehad. En met dat besef dat ik graag zou willen toegeven maar het fysiek gewoon niet kon verdween ook de seksuele opgewondenheid en dat soort vrouwelijke ervaring. Later is het gevoel overigens nog vaker teruggekomen, niet meer in die intensiteit, wel in veel meer subtiliteit. En ben dankbaar dat ik haar daarin ook heb leren kennen. Wat autorijden betreft, dat heeft ze nooit gekend tijdens haar bestaan en ze vindt het fantastisch om te doen. Merk grappig genoeg wel dat ze minder goed is in achteruit inparkeren en voor de rest heeft ze niet zoals ik een ruimtelijke kaart van de omgeving in haar hoofd, maar navigeert ze echt van herkenningspunt naar herkenningspunt. Ook al zo onwerkelijk om mee te maken. Dat is iets waarin vrouwen en mannen blijkbaar fundamenteel anders zijn en ik vind het heerlijk dat ze me heeft laten beleven hoe het voor haar is. Een laatste stukje dan nog nu ter aanvulling, 's avonds uitgaan in de 'Extase'. Wat een beleving. Er was een liveoptreden en ik voelde me helemaal haar. Wat had ik graag in haar hoedanigheid die avond meegemaakt, wat zou ik een aandacht gekregen hebben vermoed ik zo. Hoe dan ook, we hebben heel erg genoten, ze vond de live band fantastisch, sowieso de muziek, de rode draad van de teksten was de liefde en daarin kan ze zich helemaal vinden. Wat hebben we heerlijk gedanst en wat is ze ontzettend muzikaal. Zo vreemd om als één persoon met zijn tweeën uit te gaan. Weet nu nog steeds niet wat ik liever had, haar als gezelschap die avond, wat me wel de meest verliefde man op aarde zou hebben gemaakt, of toch juist als haar, wat mijn verliefdheid (in dit geval op onszelf) geen greintje minder had gemaakt. Waarschijnlijk was, als haar hoedanigheid de werkelijkheid had mogen zijn, voor mij werkelijk de hemel op aarde begonnen.

Na enige overweging het voorgaand geschrevene overhandigd aan een medium, met de vraag wie Mono Ur is en waarom ze nog steeds in mijn leven is. Wat het medium me als inzicht te brengen had is als volgt:

“Ik geef je mijn idee over jouw verhaal en wat ik er verder bij door krijg. De kracht van Mono Ur (van zielen die ons heel dringend iets kenbaar willen

maken/willen laten ervaren) herken ik, ik heb soortgelijke ervaringen gehad. Het lukt mij nu om hier contact met Mono Ur te maken. Ze is inderdaad een heel krachtige ziel. Ze is jouw tweelingziel. Jouw andere helft. Ze geeft aan dat in jullie geheel (dus jullie twee samen) het vrouwelijke teveel overheerst. Daarom ben jij nu alleen op aarde en is zij aan gene zijde. Jouw les in dit leven bestaat er uit in je eigen mannelijke kracht te komen. Je weet hoeveel vrouwelijke kracht zij er tegenover zet dus zoveel mannelijke kracht mag jij nog gaan ontdekken in jezelf. Hiervoor zijn wel workshops ed. te vinden zoals bijvoorbeeld je mannelijke energie ontdekken mbv. zweethutsessies ed. . Ga hier tot het uiterste! Als je er aan begint komt het vanzelf op je pad. In dit leven zal je Mono Ur niet meer ontmoeten. Wel na dit leven! Aan Gene Zijde hebben jullie alle tijd (want tijd bestaat daar niet) om je voor te bereiden op een laatste reïncarnatie samen. Jullie zullen in je volgend leven op aarde tegelijk reïncarneren om samen zo compleet te zijn dat jullie met jullie kennis uit vorige levens (oa. toen Atlantis verging) de aarde naar haar nieuwe dimensie kunnen helpen en vooral de dan levende mensen met de overgang te begeleiden. Maar voor dit leven dus je mannelijkheid-mannelijke energie-eigen mannelijke kracht ontplooiën, ontwikkelen, helemaal eigen maken. Dat is voor nu wat ik je kan melden.”

Bedankt voor je feedback op de beschreven ervaringen. Tweelingziel, daar kan ik me wel in vinden. In het vinden van mijn mannelijke kracht wat minder, want die ben ik eerlijk gezegd grotendeels kwijtgeraakt in de éénheid met haar.

Één van de dingen die me over het hiernamaals duidelijk is geworden is in een maand geweest, zo rond 2016, dat ze weer eens sterk in mij aanwezig was. Begreep dat we weer éénheid in ziel en haar (onstoffelijk) lichaam zullen ervaren. Ken zelfs de plek, het franse, 18e eeuwse, huisje waar we zullen wonen. Ken de slaapkamer waar we wakker zullen worden, ken de spiegel net om het hoekje in de slaapkamer. Buiten het marmeren vijvertje (zo'n 80 bij 50 cm) in het tuintje voor het huisje, met een sierlijk stoeltje onder prachtige bloemenstruiken als zitplaats, met de stilte van het water als weerspiegeling van rust van de ziel. Niet veel verderop een groen grasveldje

omringd door struiken, met een heuveltje, waarop we met een grassprietje in de mond veel tijd samen zullen hebben om weer aan elkaar te wennen, om onze gedeelde liefde weer als één te voelen. De gouden stad waar God is in het dal met de rivier, zichtbaar vanaf de heuvels, slechts enkele kilometers lopen vanaf waar we zullen wonen. Begreep toen wat er ooit lang geleden met ons gebeurd is onder de invloed van die heerser die onze zielen om wat voor reden dan ook heeft verenigd, ze is namelijk nog steeds sluimerend aanwezig, en soms (zoals afgelopen februari en mei) komt ze weer terug, nog steeds, dus of ze helemaal niet meer terugkomt? (En dat vraag ik nu aan het contact wat ik heb, het antwoord lijkt tegengesteld aan wat jij me verteld, het is namelijk ja, ze komt terug.) Verwarrend, jouw andere inzicht, dat wel. Denk eerlijk gezegd dat haar redenen van bezoek juist zijn om me ongebroken in de liefde te laten zijn, nadat ik mijn leven lang daarin gebroken ben geweest. Na een bepaalde ervaring waarin ik in éénheid met haar was ervoeren we samen in een soort paars licht een soort van 'bliss', kan het gevoel niet precies omschrijven, het voelde als éénheid met God, elk gebroken draadje in mijn zielswezen lijkt geheeld te zijn na die gebeurtenis. Het eerste wat bij me opkwam is dat ik nooit meer een psycholoog nodig heb om wat dan ook te verwerken.

Besefte toen ik haar ontmoette dat ik haar altijd al had gezocht. Herinnerde me ook veel later weer hoe we als kind al droomden over hoe we samen vlogen, ik in groen, zij in lichtpaars, soms als één, soms als twee. Geen idee waarom ik dit leven zonder haar doormaak, maar het idee dat we elkaar weer zullen ontmoeten, zelfs weer één zullen zijn geeft mij weinig animo om het verder nog in mijn mannelijkheid te zoeken.

Ps. Mocht je aarzelen over een eventueel antwoord op wat ik te zeggen heb, schroom je niet. Geen idee of je me nog gaat terugschrijven nadat je me duidelijk hebt gemaakt dat je idee over het geschrevene hetgeen is wat je me nu te melden had. Dus daar blijft het waarschijnlijk bij. Heb je ondertussen wel geanonimiseerd een plekje gegeven in het verhaal. Hoe dan ook, jouw geluid is een duidelijk tegengeluid in al die beschreven vrouwelijkheid. Je lijkt nogal recalcitrant als het gaat om het feit dat ik als man juist al die

vrouwelijkheid heb ervaren en jij geeft aan dat volgens Mono Ur ik daar meer mannelijkheid tegenover moet zetten. Hoe meningen kunnen verschillen. Let wel, ook ik krijg boodschappen door en blijkbaar strookt datgene wat jij me hebt te vertellen niet één op één met wat zij me weet te vertellen. Misschien wellicht een afgunst of een jaloezie van jou dat een man zo diep in de vrouwelijkheid duikt? Persoonlijk kijk ik liever hoe we als mens zijn, niet zo duidelijk gedefinieerd volgens sterk vrouwelijke dan wel mannelijke eigenschappen, al of niet versterkt door het biologische lichaam waar de ziel zich in bevindt.

(Heb helaas geen antwoord meer gekregen. Zou de te directe vraag over eventuele persoonlijke motivatie haar ervan hebben weerhouden of vindt ze werkelijk zoals ze al aangaf dat ze genoeg gezegd heeft of is ze het domweg niet eens met mijn interpretaties? Wel jammer, had het man/vrouw thema specifiek graag nog nader willen uitwerken met haar. Zou een stukje achtergrond over hoe ik in mijn leven met mijn sekse/seksualiteit om ben gegaan verhelderend zijn? Wie weet dat dan niet mijn mannelijkheid maar mijn menselijkheid op de voorgrond staat. Voel me zo niet goed nu.)

Transgender – augustus 2021

De mening van het medium laat ik maar even voor wat het is, moeilijk wel, haar inzicht voelde als een ontkenning van mijn dromen en verlangens, een emotionele steek, versterkt door het feit dat ze me nooit meer een reactie heeft gegeven. Ze kende ook niet mijn hele verhaal. Wel een reden om wat over het man/vrouw thema te schrijven.

Zoals in het antwoord aan het medium al aangegeven is dat ik me veel later herinnerde hoe in mijn jongste jaren Mono Ur en ik in mijn dromen, over mijn woonwijk, de nabije rivier, vaker samen vlogen, ik in groen, zij in lichtpaars, soms als één, soms als twee. Blijkbaar speelde toen het man/vrouw thema al bij me. Kan me nog herinneren dat ik op vierjarige leeftijd een vriendinnetje had, Esther, en hoe ik mijmerde over hoe graag ik een meisje had willen zijn. Achteraf bekeken zal dat te maken hebben gehad met mijn dromen die ik in die jaren had. Over de oorsprong van de dromen

kan ik zeggen dat ik op driejarige leeftijd eens een boek tegenkwam, in de boekenkast, op de eerste verdieping, bij mijn oma aan vaders kant. Lezen kon ik nog niet, maar één boek trok mijn aandacht, een wat ouder boek, met allerlei woorden en mysterieuze plaatjes. Ik kon dus nog niet lezen, maar op een bepaald moment kwam er een soort schrift, sierlijke letters, waar ik vreemd genoeg de woorden van begreep. Heb ze luid op gesproken, niet wetend wat ik zei, de taal kende ik niet. Er leek niets te gebeuren, totdat ik een soort projectie van de voorzijde van een document voor me zag, een beetje zwevend/wiegend zachtjes in de lucht. Heb 't boek van schrik weer teruggezet, de projectie verdween en heb dat boek nooit meer aangeraakt. Wel kreeg ik vanaf dat moment nachtmerries, daar tegenover ook mooie dromen van het meisje met de 'haaiantanden'. Waarom die haaiantanden? Ze was een erg mooi meisje en als ze lachte was ze oprecht blij en had ze een mooi gebit, maar soms wanneer ze zich niet op haar gemak voelde veranderden haar tanden in een soort van haaiantanden, alsof al haar tanden puntig werden, erg indrukwekkend. Toch heb ik dat altijd van haar geaccepteerd, werd er niet bang van, begreep dat het vanuit emotie kwam, ze gaf me nooit de indruk dat ze persoonlijk boos op mij was en ik begreep dat ze haar eigen dingen had. De meest brute droom was misschien wel dat ik in éénheid met haar, met een soort bliksemstralen uit mijn hoofd, een ander meisje doodde. Heb altijd beseft dat het een droom was, maar het voelde als werkelijkheid, alsof ook ik verantwoordelijk was, heb me er nog lang schuldig over gevoeld.

Zo rond mijn tiende jaar, de tijd dat ik naar meisjes om me heen begon te kijken, ergens in mijn eerste verliefdheid verdween ze uit mijn dromen. Merkte dat ik ook niet meer kon vliegen in mijn dromen. Ik werd meer volwassen en de wereld om me heen begon me steeds meer bezig te houden. Terwijl ik als kind nog de aanwezigheid van een hogere werkelijkheid voelde werd ik steeds meer geïnteresseerd in wetenschap en verloor mijn geloof in God. Het werd een moeilijke pubertijd, dit door de tegenstelling van het wel verliefd worden, en ook biologisch reageren, op de andere sekse, terwijl ikzelf nog steeds met die duale gevoelens uit mijn eerste jaren rondliep. Ik wilde nog steeds liever meisje zijn. Merkte ook aan mezelf dat ik tamelijk

meisjesachtig in mijn gedrag was wat ik bewust compenseerde door me min of meer ‘mannelijk’ op te stellen. Niet een heel groot probleem, omdat mijn voorliefde toch bij de andere sekse lag. Toch moet ze nog steeds in me aanwezig zijn geweest. Één van de dingen die ik me kan herinneren is dat ik steeds minder hoefde te horen wat een ander me te vertellen had, dit omdat ik blijkbaar op sommige momenten de gedachten van een ander kon opvangen. Bijvoorbeeld zo rond mijn vijftiende een meisje dat me kwam vertellen dat ze zwanger was, zo’n vreemde ervaring, ze uitte haar eerste woord en voor de rest werd alles wat ze zei déjà vu, ik wist letterlijk woord voor woord wat ze me ging vertellen. Ik begreep niet waarom dit mogelijk was dat ik dat zo van haar kon weten, uit discretie wilde ik dat eigenlijk niet, heb toen die ‘gave’ verdrongen en later werd ’t me ook niet meer gegeven. Wat niet te verdringen was, was mijn hang naar het vrouw zijn, ondanks mijn heteroseksuele gevoelens en verliefdheden bleef dat als een rode draad door mijn beleving lopen. Zo heb ik op mijn zestiende de moed gehad om naar de lokale GGZ te stappen met een hulpvraag over mijn twijfels ten aanzien van mijn seksuele identiteit en over hoe ik liever een meisje zou zijn. Helaas werd het met hoongelach beantwoord en ben ik voor jaren in mijn schulp gekropen voor wat betreft hulp zoeken voor mijn problematiek.

Pas heel veel later, toen de eenheid met Mono Ur weer volledig was geworden en zij continue bewust in mij aanwezig was heb ik de stoute schoenen aangetrokken en heb contact gezocht met het transgender team in het VUMC. Elke keer dat ik ging voelde ik me weer in éénheid met haar. Wonderbaarlijk zoals mijn schoudertasje wat ik bij me had continue aan me trok om een richting aan te geven waar ze graag naartoe wilde om het één of ander te zien. Wat ze vooral prachtig vond was het zien van zoveel mensen om haar heen. Ik merkte dat ze gelukkig was met waar ik mee bezig was en dat geluk was wederzijds. We zijn met veel enthousiasme de gesprekken in gegaan. Uiteindelijk ook de bevestiging gekregen dat ik genderdysforie heb en transgender ben, maar ook dat ik veel te breekbaar ben voor een transitie. Met die bevestiging kon ik verder met mijn leven. Over de breekbaarheid ben ik het niet eens, maar kan het toch laten rusten, wetende dat ik een mannelijk uitziende man ben, en dat hoeveel operaties er ook op me gepleegd

worden ik nooit werkelijk een vrouw zou zijn. Denk daarom ook haar eerder aan mij gegeven beleving, over hoe mogelijk de hemel zou kunnen zijn. Ervoer daarin hoe onze zielen letterlijk als één zijn, duizelingwekkend, een dubbele werkelijkheid, een zalig gevoel. Een geruststelling van Mono Ur naar mij dat er veel meer mogelijk is? Misschien mag het wel van God op deze manier.

Na de onthutsende ervaring met het medium kon ik het niet laten om toch nog een visie van een ander medium over dit stuk te vragen (ook een vrouw) en heb haar hetzelfde stuk gegeven als het andere medium, wel met de aanvulling van mijn 'dialogo' met het andere medium maar zonder het over het mogelijk transgender zijn. Zij gaf me een heel andere invalshoek, veel informatie en zaken om over na te denken. Haar inzichten zijn als volgt:

“Ik heb je verhaal gelezen.. Ik denk sowieso dat je openstaat en contact hebt via de Akasha Kronieken en daar je ervaringen vandaan haalt. De Akasha Kronieken, is dat waar alles opgeslagen is van de hele wereld en iedereen (net als een computer alles opslaat). Je kunt via daar naar verschillende delen van je vorige levens en ervaringen reizen. En inderdaad antwoorden krijgen op dat wat je vraagt. Dus ja dat je je vorige levens kan herinneren ja, dat dit je gewoon overkwam zegt, dat dat ook de bedoeling was dit leven. Juist, jij die ongelovige man, krijgt in dit leven de tegenhang vanuit de vrouwelijke geest. Dat zegt als eerste dat vanaf het begin alles uit het vrouwelijke is ontstaan. Je hebt inderdaad de hoge Gratie en Schoonheid van de Godin/Vrouw gevoelt, in een mannelijke aardse vorm. Je mag de Hoge Liefde en Seksualiteit ervaren van een Godin/vrouw en de Eenheid van man en vrouw, en de aangeboren verschillen tussen man en vrouw wat weer prachtig op elkaar inwerkt. Zonder verschillen geen groei!

Ik denk het gaat erom dat je het vrouwelijke en mannelijke eerst in jezelf als eenheid ervaart als aardse man. Mannen zijn veel kwijtgeraakt de laatste eeuwen, de verbinding met hun vrouwelijke kant is onder alle religies verdwenen. Mannen werden ingezet als soldaat, moesten vechten en doden en verkrachten, ze werden en zijn hard gemaakt en bang van de kracht van de vrouw en echte liefde en gelijkwaardigheid. En de vrouw is eeuwen

onderdrukt en haar kracht en magie kwijtgeraakt. De negatieve machten die al duizenden jaren aan het werk zijn, heeft de maatschappij gemaakt tot wie die nu is, los van elkaar en van onszelf. Dus te manipuleren.

Jij was een man zonder geloof geworden, en in dit leven heb je de mogelijkheid gecreëerd voor je geboorte al, in dit leven te ontwaken en jezelf weer te verbinden met het hoogste vrouwelijke in jou, om via het vrouwelijke in eenheid te komen met jezelf en het universum. Waarom? Omdat je hebt gevoeld dat een vrouw de hoge verbinding in zich heeft van nature, en dat een man eerst de verbinding met zijn hoge vrouwelijke kant moet integreren, voor hij in overgave kan met een echte aardse vrouw op hoog zielsniveau. Zou je nu die vrouw in levende lijve ontmoeten, zou je alle liefde die je samen hebt, niet kunnen terug halen naar jezelf, maar constant willen tanken van en aan de ander en dat is geen gelijkwaardigheid of eenheid, maar wordt dan afhankelijkheid! En zielsliefde gaat voor vrijheid en eenheid!

Dus nu ze in de geest is, wordt er bij jou een verlangen gewekt, wat je eerst in jezelf tot eenheid brengt, zodat je in het volgend leven klaar bent dit echt in te gaan op aarde om goddelijke liefde naar aarde te brengen via het lichaam. Daar moeten we naar toe groeien. Daarbij zijn de herinneringen aan een tijd waarin het vrouwelijke gedragen werd door het mannelijke, en daardoor de verbinding met het universum en de aarde meer centraal stond. Je ziet dat reizen en info ophalen kan via de geest, en heel waardevol is.

En wat betekend Mono Ur... zoals je al zegt de Trouw aan de Aarde. De godin.... Zij die weet en alles in zich draagt en verbonden is met het Goddelijke. Het is de hoogste Vrouwelijke Gratie en de diepste Oerkracht ineen, die diepe Oerkracht is nodig die Vrouwelijke Gratie te beschermen. De magie ontstaat uit de verbinding van hemel en aarde, en alles wat geboren kan worden via het vrouwelijke... kan een man erin mee leren gaan, zonder ego, dan ontstaan er wonderen en groei... Dus waar je verliefd op bent is het vrouwelijke in een Godin/vrouw en in jezelf... Dat is heel goed en nodig voor een eenheid in jezelf, en je klaar te maken, voor je volgende stap in je volgend leven. Dus heel mooi. Probeer niet te veel in je denken te zitten, of dingen te veel te verklaren, dan haal je de magie eruit. Het gaat om jezelf, het

leren vertrouwen op wat je ziet en voelt, en daarmee werken. Dat je leert je zelf te leren kennen, en hoe je in overeenstemming met het hogere leert leven, en zo gaven uit vorige levens in dit leven weer kan herkennen en gebruiken. Je hebt hele mooie ervaringen gehad en zeer waardevol, en vol van de vrouwelijke energie, die we zo nodig hebben de aarde weer te herstellen.. dus trouw aan Aarde...

Wij vrouwen zijn de beschermers van de aarde, en dat dan een man zich weer moet gaan herinneren wie wij zijn via het vrouwelijke in ons, en wat onze taak hier op aarde is... De herinneringen en mooie hoge gevoelens van liefde en eenheid worden je gegeven om jezelf te herstellen in evenwicht, voor je avontuur met het hogere. Focus je niet teveel op iets of haar, maar laat je gewoon verrassen door het hogere, je puzzel valt vanzelf in elkaar. Wij kunnen als mensen het hele plaatje waarom iets gebeurd niet zien, kunnen onze hersenen niet, dus je krijgt elke keer wat, om de puzzel vol te maken.. ga je teveel denken, kunnen er geen puzzel stukjes vallen, of ga je het zelf invullen... Het mooiste is inderdaad het opschrijven voor jezelf en open blijven staan, heel mooi. En inderdaad je mannelijke kant wordt juist verzacht door de mooie gevoelens met deze hoge mooie vrouwelijke energie..

Die hoge liefde kan niet komen als we niet eerst eens zien waar het werkelijk om gaat, en als we niet zien waar het werkelijk om gaat, kunnen we ons ego niet loslaten.., en dat ben je aan het doen.. je klaar maken voor de hoge liefde en eenheid als man! Die liefde die je voelt, zit in ons allemaal, diep verborgen onder trauma en verlies van eeuwen lang, het is bijzonder hoe het zo weer in je leven komt. Die liefde brengt jou nu weer tot leven, in het nu en in het verleden, heel mooi hoor.”

Een nogal andere visie, erg interessant, empathie en samenwerking wat betreft over hoe dit alles te interpreteren. Materiaal om nog dagen/weken over na te denken. Ben verbaasd door de vele info en ben er blij mee. Heb haar nog teruggeschreven met de volgende reactie:

Bedankt voor de hulp, de inzichten door de vele informatie. Ga hier nog dagen over nadenken (ja toch :)) en hoop zo nog meer persoonlijke

puzzelstukjes te kunnen combineren, er zijn nog zoveel herinneringen en ervaringen. Erg waardevol voor mijn speurtocht, dankjewel. Er zijn namelijk veel puzzelstukjes en voor zover mogelijk probeer ik ze te toch plaatsen met mijn verstand. Wist ook niet of jij nog zou reageren en gistermorgen kwam er spontaan een fictieve reactie bij me op, een reactie die ik het andere medium niet meer ga sturen overigens, dat is aan haar. Voor jou wel deze versie en mocht je nog aanvullingen hebben, kijk er graag naar uit. Zelf zit ik ook in de joods/christelijke/moslim/hindoe religies te speuren naar betekenis en naar de hoedanigheid van haar die ik heb ontmoet. Volgens die religies is zij een demon, of anders gezegd, een djinnie. Het lijkt erop dat Mono Ur nooit is vergeven voor haar daden in haar leven en nooit meer in het licht is gekomen. Ikzelf zie het als een soort samenwerking tussen mij en Mono Ur, iets op zielsniveau. En de gevoelde zielséénheid is iets wat zij blijkbaar ook wenst. Voor ons beiden een ticket naar de hemel, het hiernamaals, daar waar God is? Ik stuur je mijn document mee met mijn bespiegelingen en dieper het man/vrouw thema... Misschien dat je dan begrijpt hoe ik compassie voor haar persoonlijk heb, en wat haar betreft, heb de indruk dat 'she loves me for my mind'. Misschien niet onmogelijk dat ze aanstuurt op éénheid in de ziel, ook om zelf ook verder te mogen en terug te komen naar de Aarde, op misschien een nogal ongebruikelijke manier? Enfin, mocht je zin hebben, lees het zelf maar. Met jouw inzichten ga ik zeker aan de slag, veel van wat je schrijft heeft een weerklank in mij. En mocht je nog reageren, ik kijk er naar uit.

Een reactie heb ik inderdaad gekregen, een heel mooie reactie waar ik veel mee kan. Echt veel stof om te overdenken en een heel goede tip over hoe met dit alles om te gaan.

"Fijn dat je wat aan mijn feedback hebt. Ik begrijp je compassie heel goed. En je zegt als haar tanden als haaien tanden groeien, weet ik dat het bij haar emotie hoort, je voelt dat aan en omdat je met haar in liefde zit hoef je niet bang te zijn voor haar... maar ze laat je wel haar krachten zien.

Ik denk niet dat ze een demon is of niet in het licht mag, hoe had ze anders jou gevoelens van liefde en eenheid kunnen geven? Je hebt zelf gehoord, ze is

de beschermer van de Aarde. Heeft ze hoge liefde in zich, heeft ze de middelen ook nodig die 't kunnen verdedigen, en vrouwen met macht en kracht verliezen zichzelf altijd eerst in hun kracht, om die echt te leren kennen, en 't oude te overstijgen. Ik denk wel dat ze een donkere kant heeft zoals wij allemaal, en dat jullie samen iets recht kunnen zetten voor jezelf via de ander en voor de ander. Zij heeft al toegang tot jou vanaf je begin in dit leven. Er is dus een zielsverwantschap, en zij etherisch en jij aards is wat ook de bedoeling was. Ze is je gids in haar wereld en jij bent haar gids in deze wereld, een samenwerking.

En haaiantanden doet me denken aan zeemeermin, ook de heftige emotie die daar dan bij komt... Water. En de kracht van iemand kunnen doden door stralen is vuurkracht... Vuur. Ze bezit ook de kracht van de mind en via jou de aarde ervaren... Lucht. Jij de mannelijke vorm is... Aarde. Zij is jouw goddelijke vorm... Hemel.

Allebei kunnen jullie er groei eruit halen voor individueel en samen. Ik denk niet dat het een droom was wat je zag dat ze deed met haar kracht, en iemand doden, ze moet jou laten zien wie ze is, anders kan er geen eenheid gevoel zijn, houdt ze iets achter! En in het rijk van instinct doden dieren en mensen elkaar. En die instincten bezitten we allemaal. Willen we door groeien naar hoger God of eenheid zul je alles in jezelf moeten kunnen zien en accepteren, het donker en het licht overstijgen. Wat is goed en wat is slecht vanuit het hogere perspectief? We maken het mee om te leren uit de dualiteit te komen en niet vast te houden aan oude verhalen, waarin veel vrouwen zijn verleijkt en hun krachten verdraaid en weggemoffeld. Kijk dit zuiver in van wat zij jou laat zien en vertelt. Vraag je vragen aan het Akasha kroniek.

En groei boven de totaal niet eerlijke geschiedenis en religie uit. Of dat medium die helemaal niet op jouw level zat. Maak het niet persoonlijk... snap je? Daarom heb je een etherische verbinding met een vrouw/godin. Zou het aards zijn, dan pak je de dingen te persoonlijk op. Leer vertrouwen op je innerlijke weten, kennis en gevoelens en reizen... Als je de gewone mensen ontgroeit, kun je niet verwachten dat ze jou kunnen zien of jou kunnen

helpen. Daarom trof je dat medium, dat is een doodlopende weg! 't Ging niet persoonlijk om jou, maar de les erin te zien dat je het niet buiten jezelf moet zoeken. Je hebt alles, en veel meer in je! Verken dat en laat de buitenwereld wat achter je. Op de aarde komt nu juist aan 't licht dat de hele geschiedenis en religie een leugen is om de mens te onderdrukken in groei, en juist verdeeldheid te maken tussen man en vrouw, zodat we het echte goddelijke nooit vinden via elkaar! Dat er altijd mengeling van buitenaards en halfgoden op de wereld is geweest en jij nu in een buitengewone positie verkeerd, mee te groeien met de aarde, en de mensen wetten en geloven met hun verhalen achter je laat... en de waarheid gaat voelen!!

De joods/christelijke/moslim/hindoe religies zijn zeker niet vrouw vriendelijk, 't haalde alle krachten bij de vrouw weg door de angst van de man voor de vrouw! Omdat vanuit het vrouwelijke alles geboren wordt, en zelfs het universum is geboren uit 't vrouwelijke.. alle planeten zijn rond... vrouwelijk... Je bent een man en moest zeker niet je laten opereren, je bent goed zoals je bent, en dat dat een weg is die je moest vinden, om jezelf te vinden in je mannelijkheid in verbinding met haar vrouwelijke kant is logisch!

Al je antwoorden liggen in jou, daar zorgt Mono Ur voor door de illusie naar de waarheid op Aarde, in een aards lichaam. Daar gaat het om... Zijn we geest of ziel, los van de aarde zien we het hele plaatje wel. Het gaat er juist om de Hemel naar Aarde te brengen, jij brengt een hoge mooie vrouwelijke energie naar aarde via jouw lichaam, jouw pad in dit leven... Voor velen niet te begrijpen, hoeft ook niet, als jij je eigen antwoorden maar vindt in en bij jezelf met haar leiding hierin. Je hebt alle middelen in je en bij je."

Zielen – augustus 2021

Als eerste zal ik wat benoemen over hoe het thema sterfelijkheid in mijn kindertijd al een rol heeft gespeeld waarbij ik (achteraf gezien naar ik aanneem Mono Ur) oude mensen in een bepaald perspectief begon te zien. Wat me opviel aan oude mensen is hoe ik de indruk had dat ze ziek waren en ik kon het niet begrijpen waarom zij zo oud en gerimpeld waren. Vanuit de

Bijbel begreep ik dat mensen voor de zondeval 1000 jaar oud werden en hoe dat door God zou zijn ontnomen en we maximaal 120 jaar zouden kunnen worden. Als kind kon ik niet begrijpen waarom God dat gedaan had. Was ook in een soort shocktoestand toen mijn overgrootmoeder op mijn zesde op 100 jarige leeftijd overleed, enerzijds doordat ik haar zou missen maar misschien juist doorslaggevend doordat ik daardoor besepte dat het leven wel erg kort duurt. Vond het maar deprimerend en de gedachte die in me opkwam was 'waar zijn mijn belofde 1000 jaar'? Mijn overgrootmoeder was overigens een erg vriendelijk mens, bij haar kon ik altijd de tijdsgeest 'ruiken', hoe zij opgegroeid was in 'la belle epoque'. Het 'ruiken' van de tijdsgeest als sfeer waarin iemand geboren en opgegroeid was heb ik lang gekund, nog een vermogen van Mono Ur naar ik nu aanneem. Wel een vermogen wat ik kwijt ben geraakt nadat de heerlijke tijdsgeest van de val van de muur en de belofte van vrede en geen oorlog waar leek te kunnen worden. Toen niet heel veel later de golfoorlog begon begreep ik dat de mooie nieuwe wereld niet zou komen en vanaf die tijd verloor ik ook mijn interesse en daardoor misschien wel mijn vermogen om de tijdsgeest te 'ruiken'. Wat heel veel later, na de herveelde eenheid met Mono Ur, een beeld van me werd is dat het juist door het gebrek aan liefde, eenheid, door het dualisme, het ego, we elkaar ziek maken, wat zijn invloed heeft op ons lichaam en dat dat één van de redenen zou kunnen zijn dat we zo'n korte levensspanne hebben ten opzichte van onze voorouders en dat dat wat in de Bijbel beschreven is als straf van God eerder is gekomen door de manier hoe we tegenwoordig met elkaar omgaan en dat de zondeval mogelijk een metafoor is voor het einde van het tijdperk van Atlantis, de tijd dat er geen 'goden' meer waren en dat we als mensen onderling niet genoeg in ons hadden om die eenheid in liefde te bewaren. Dit werd versterkt door het beeld dat toen ik andermaals in éénheid met Mono Ur eens naar het ziekenhuis ben geweest en dat ik daar een oude vrouw (89 volgens Mono Ur) op een brancard met een infuus in haar armen weggereden zag worden door het verplegend personeel. Zij keek met medelijden naar de oude dame alsof ze een meisje was, als iemand die voor haar tijd zou sterven, ze zag en voelde haar ziel, een veel te jonge ziel in een te oud lichaam.

Haar gave om zielen te zien/voelen is me zo in 2017 nogal duidelijk geworden bij een bezoek aan een oud kerkhofje, in de binnenstad, tussen de woonwijken. Maar dat was niet mijn eerste ervaring met zielen. Die had ik in 2014, in de 'zomer der liefde'. Ik kwam terug van een snackbar, een paar minuten lopen van mijn appartement. Er is één drukke straat tussen de snackbar en mijn appartement. En bij een boom aan die weg zag ik bloemen, kaartjes en kaarsjes, opgestoken voor éne Mitchel, die blijkbaar bij een aanrijding met een auto was komen te overlijden. Op dat moment nam Mono Ur het over van me qua beleving (niet qua handelingen, die laat ze altijd aan mij, in alles wat ze me aangeeft geeft ze me altijd de keuze of ik er in mee wil gaan of niet). Er kwamen weer herinneringen, ze had hetzelfde gezicht, strenger dan anders, onwerkelijk mooi en ze had haar haar geblondeerd. Ik voelde hoe ze met haar kracht, haar liefde, energie kon sturen. Kreeg een beeld van hoe zij en anderen om een pyramideachtig bouwwerk stonden. De megalithische grote stenen werden met gezamenlijke liefde/gedachtekracht opgetild en netjes op hun plaats gezet. Zag ook hoe de liefde/kracht een bepaalde vorm had, een soort langgerekte kubussen met afgeronde hoeken, een soort wolkachtige structuur. Op dat moment merkte ik dat ik diezelfde gave had om die liefde op zo'n manier ruimtelijk te structureren. Na een tijdje verdwenen de herinneringen van/aan het 'bouwen' van de pyramide structuur en ging mijn aandacht weer naar de boodschappen voor Mitchel en vervolgens keek ik naar de weg en zag daar een beetje doorzichtige, witblauwe diffuse bol. Het voelde alsof dat Mitchel's ziel was die daar nog steeds op de weg lag, niet naar de hemel of waar dan ook, maar op de plek waar hij gestorven moet zijn. En op dat moment gaf ze me het gevoel dat ik hem naar boven moest zien te brengen, met een gebaar met mijn armen omhoog gebruikte ik de liefde/kracht, niet in de vorm zoals de megalithische structuur werd gebouwd, maar als een lang koord gevisualiseerd naar boven. De ziel werd aangezogen door het koord en verdween zo naar boven tot het in het niets verdween en ik begreep dat hij naar de hemel was gegaan. Onder de indruk van het gebeurde zijn we nog even gaan zitten in het parkje vlakbij om het gebeurde tot me door te laten dringen. Vreemd zoals ik dit nu schrijf dat ik lichtelijk haar gezicht voel in plaats dat van mezelf, het is duidelijk dat

ze betrokken is bij wat ik hier opschrijf... Terug naar 2017 dan, een onwerkelijke dag. Nadat ik koffie had gedronken in een plaatselijk café kreeg ik de indruk dat ze interesse had om naar het kerkhofje vlakbij te gaan, ik voelde haar enthousiasme, en haar enthousiasme werd mijn enthousiasme. Het was een mooie dag, redelijk warm, veel blauwe lucht afgewisseld door dichte wolken, waardoor het zonnig was en zo nu en dan bewolkt. Voor het kerkhofje is een kinderspeelplaats, het zag er wat leeg uit. Via een deur in de ommuring liep ik het kerkhofje op. Ik kreeg een mystiek gevoel en merkte erg sterk bewust haar aanwezigheid in mij. Keek op een andere manier naar graven, zo vreemd, ik voelde bij een meerderheid van de graven alsof er nog een ziel aanwezig was. Elke ziel haar eigen smaak, kleur, emotionele beleving en ik merkte dat op de één of andere manier de zielen zich bewust waren van onze aanwezigheid, sommigen angstig, anderen hunkerend, de meesten passief, alsof onze aanwezigheid niet werd opgemerkt of niet van belang was. Na het zien van een oud, verweerd Christus beeld, met een doodshoofd aan zijn voeten, liep ik naar een wat meer open plek in het kerkhofje. Één van de graven trok onze speciale aandacht, het was het graf van een ongebooren, naamloos meisje. Daar zijn we gaan zitten, in het gras, vlak voor het grafje. En er begon een vreemde beleving. Alles werd synchroon, het leek alsof we het middelpunt van het universum waren, elke emotie van blijheid of vreugde van ons werd begeleid door meer zonnestralen en als de somberheid wat meer intrad verdween de zon achter de wolken. De intensiteit van het licht liep letterlijk één op één met onze gevoelens, zonder vertraging of wat dan ook en dat fenomeen heeft zeker een half uur geduurd. En terwijl ik dat gewaar werd kreeg ik een visioen over verleden en toekomst. Zo vreemd, kan me ook niet alle details herinneren, maar wat ik nog duidelijk weet is hoe ik een soort spiraalvorm begon te zien. Op de één of andere manier begreep ik die spiraalvorm. Het was een soort aanduiding in de tijd. Begreep dat de markeringen in de spiraal de overgang aangaven naar de verschillende astrologische tijdperken, volgens de dierenriem. Jammer dat ik niet wat meer onderlegd ben in astrologie anders had ik het vast veel beter kunnen interpreteren. Het was een ongelooflijke vlucht, 120.000 jaar in het verleden tot 120.000 jaar in de toekomst. Jammer ook dat ik dit niet eerder heb

opgeschreven, anders had ik me vast veel meer details herinnerd. Wat ik nog duidelijk weet te herinneren is het tijdperk van de waterman. Een moeilijke hergeboorte voor de mensheid en een tijdperk bepalend ook of er nog een toekomst voor de aarde en de mensheid is. De aankomende lange zomer zal waarschijnlijk zo'n 1700 jaar duren, pas tegen die tijd zal het klimaat weer enigszins genormaliseerd zijn. En het wordt het tijdperk van het Matriarchaat, een tijd dat juist vrouwen de macht gaan overnemen, niet macht zoals we nu kennen, geen hiërarchie naar status, maar naar functie. Niet op basis van respect vanwege status om geld, of andere mogelijke materiële zaken. Ook hoe rond de 25e eeuw de aarde zo'n beetje één groot woud is om de lange zomer te dempen. Multi cellulair leven zal het moeilijker krijgen op de planeet door de radioactieve vervuiling, maar de technologie is in die tijd zover dat de mensheid woont in vliegende steden, vliegend op basis van wat je anti-zwaartekracht zou kunnen noemen. Na het lange visioen stond ik weer op, de synchroniciteit verdween en ik voelde dat ik een wonder had meegemaakt. Schijnbaar achteloos en zonder enige moeite bracht ze met één gedachte nog een aantal zielen naar de hemel en we vertrokken weer van het kerkhofje.

Wat ik weet van de 'goden' uit de tijd van Lemurië en Atlantis is dat zij het cro-magnon type mens waren, gemiddeld 20 tot 30 procent meer hersencapaciteit dan wij homo sapiens sapiens. Dat er zo weinig overblijfselen zijn gevonden is doordat zij per definitie hun doden cremeerden. Zij hadden de éénheid in liefde, de geestes spraak. Deze éénheid in liefde, die als een deken over de wereld lag, maakte dat mensen veel ouder werden dan nu. De taal was er ook naar, alles was veel vloeiender, hoe moet ik dit omschrijven als je het niet gevoeld hebt? In elk geval waren de klanken, de patronen in de spraak bij homo sapiens sapiens, en ook de inhoud en emotionele betekenis van belang in het gevoelde geven of nemen van liefde. Om maar een voorbeeld te noemen, een frustratie neemt al leven, en een frustratie kan ontstaan door een contact vanuit ego, niet vanuit liefde. Of iets hiërarchisch wat al respect impliceert, een woord of begrip als 'meester', het impliceert een gelaagdheid, een trapsverschil tussen hoger en lager. Vroeger was ditzelfde begrip veel neutraler, nu impliceert het wel het gevoelde status

verschil op basis van een oneigenlijk respect, alleen die emotie neemt al leven. Zover even hoe taal invloed heeft op de levensspanne, waarschijnlijk totaal onbegrepen wat ik hier schrijf maar ik voel dankzij Mono Ur elke subtiliteit en ik weet hoe ik er zieker en ouder van wordt, van onze gesproken en geschreven taal. Ben me niet de hele tijd ervan bewust, anders zou ik nooit meer wat schrijven of iets kunnen zeggen, moet hier op aarde tenslotte toch kunnen functioneren als mens, maar door haar gevoel begin ik wel enigszins te begrijpen hoe diep het kwaad in de wereld geworteld zit. De cro-magnons, oftewel de 'goden' beheersten vele zaken, zoals bijvoorbeeld de kracht/liefde ruimtelijk kunnen structureren en daarmee op heel veel verschillende manieren hun omgeving kunnen manipuleren, zaken waar wij als mensen tegenwoordig machines voor gebruiken deden zij met hun gedachten. Bijvoorbeeld het doen ronddraaien van een potterbakkerswiel of een ander gereedschap. Overigens kenden homo sapiens sapiens ook tot op zekere hoogte de geestespraak, alleen veel meer ondersteund nog door gesproken taal. Dit vermogen bij homo sapiens sapiens is me in éénheid met Mono Ur duidelijk geworden toen ik op de geestespraak frequentie van mensen kwam te zitten. Telkens wanneer mensen wat woorden uitten hoorde ik tegelijk de geesteklanken, maar het was als de 'geluiden' van een doofstomme, een soort eendengekwaak. Vanaf die tijd begrijp ik dat ook homo sapiens sapiens tot op zekere hoogte de geestespraak moet hebben beheerst, zij het minder makkelijk dan de 'goden', die het van nature al meekregen en volledig beoefenden, zonder spraak, in hun volwassenheid en dat wij mensen het als vaardigheid verloren moeten zijn, in de tijd dat er geen 'goden' meer waren voor de balans in de liefde.

Wat zowel de cro-magnons als de homo sapiens sapiens niet beheersten was onder andere de gave om zielen te zien/voelen. En daar lopen bij mij verschillende dingen door elkaar omdat ik nu toch even een brugje sla naar de joods/christelijke/moslim religies. En dan specifiek het boek Henoch waar wordt gesproken over de tijd van de gevallen engelen en hoe zij op aarde zijn gekomen. Zij hadden ook zonen en dochters met de toen levende mensen. Wat ik van Mono Ur heb begrepen is dat zo'n wezen met drie groene draaiende bollen op de plek waar het hoofd had moeten zijn een gevallen

engel is. Zijzelf was een halfbloed, haar moeder cro-magnon, haar vader gevallen engel. Één van de redenen van haar onwerkelijke schoonheid, haar gaven die veel verder gingen dan die van de 'goden', zoals onder andere het zien/voelen van zielen, maar ook bijvoorbeeld haar haaiantanden wanneer ze zich wat onprettig voelde. Zij was een stuk intelligenter, bewust van 49 gedachten tegelijkertijd, dan de 'goden' en een door haarzelf vervloekte eigenschap is dat ze het eeuwige leven op aarde had. De 'goden' werden zo rond de 1750 jaar, de gewone mens 1000. Hierdoor heeft ze veel verdriet gevoeld, heeft ze er nooit helemaal bij gehoord. Elke liefdesband die ze zou aangaan eindigde met de dood van de ander terwijl zijzelf eeuwig achttien bleef... één van de redenen waarom ze nooit meer is omgegaan met de sterfelijke mens, omdat ze het verlies niet kon verdragen. Ook een reden waarom ze door de heerser (een gevallen engel) wilde worden geselecteerd. In die zin heeft ze vrijwillig gekozen om in dienst te zijn van het kwaad. En in de ogen van zelfs de 'goden' was zij waarlijk een Godin. Haar geesteskracht overtrof die van de 'goden' op een schaalgrootte die moeilijk te bevatten is. Zag eens beelden van hoe ze eens in een kwade bui zich een weg baande door het woud, zo boos, met het gevoel van 'ga aan de kant allemaal'. Ze baande zich een weg door het woud met haar gedachten, ze trok alle bomen die haar in de weg stonden als luciferhoutjes uit de grond, bomen, eeuwenoud, diep geworteld. Die macht bezaten zelfs de 'goden' niet. En naarmate de eeuwigheid vorderde werd zij steeds meer op zichzelf gericht, geen aansluiting bij anderen kunnen vinden, doordat zij anders was. Overal waar ze kwam werd ze aanbeden en gevreesd. Haar bijnaam werd de 'zieleneter', heb gezien hoe ze hele strengen van zielen op een etherisch vlak aan zich had gebonden, in een soort organische structuur, zielen uit hun lichaam verwijderd. Zielen niet in éénheid met haar, maar waar zij de centrale spil was en de kracht van de zielen gebruikte om haar eigen krachten te versterken. In de strijd tussen goed en kwaad, ten tijde van Atlantis, stond zij aan de zijde van het kwaad. Na haar sterven zijn alle gebonden zielen bevrijd en ging ze in haar ééntje naar de hel. En dan nu, zij en ik, één op één, in liefde, niet bewust mijn ziel gegeten, wel gebonden in liefde, en die verbondenheid is wederzijds. Begrijp sinds een lucide droom

van een paar maanden geleden dat ik bewust voor mijn geboorte voor de zielseenheid met Mono Ur heb gekozen en begrijp nu mijn eerste bewuste herinnering vlak na mijn geboorte 'niet nog een keer', dat was Mono Ur die na meer dan 10.000 jaar weer liefde en stoffelijkheid voelde, waardoor ze weer op de aarde is, op de plek waar mijn ziel is. Niet letterlijk één ziel, maar om elkaar draaiend, schuivend, in elkaar vloeiend... Het begint me te dagen dat we in liefde met God letterlijke éénheid in de hemel mogen zijn, één ziel, twee kernen. Vergiffenis van Christus voor onze gezamenlijke ziel...

Afwijzing – september 2021

En zo gaat de dialoog met haar verder. Veel tegenstrijdige mogelijkheden vliegen op me af. Na een angstpsychose over 'the void' toch steeds aan het denken gebleven over zij en haar en onze mogelijke rol van een soort uitstralen van gedachten over de wereld. Hoe gek kan je worden in je hoofd. Toch, de wonderbaarlijke dingen die gezien, te eng voor woorden, auto's die werden aangestuurd door niet zichtbare mensen, een steeds legere wereld, wanneer de werkelijkheid begon te verdwijnen en alles melkachtig wit werd, klaar om in het zwarte niets te verdwijnen; 'the void'. Je bent volledig alleen in een totale afzondering, niets is om je heen, geen enkele behoefte kan ooit worden bevredigd, nooit is er liefde, behalve die van God dat je nog bestaat, maar die wil niet met je spreken. Dan heb je best wel een probleem, heel erg zachtjes uitgedrukt. Eenzaamheid tot in alle eeuwigheid.

Andere dingen zijn me in dialoog met haar ondertussen wel duidelijk geworden. Er was eerst tijdens Lemurië dat de impact van de activiteiten de ijstijd begonnen te verstoren. Dat eindigde met de oorlog der sterren, een bepaald ras van de 'gevallen engelen' en de Greys, die onze aarde makkelijk als een eitje uit elkaar hadden kunnen doen spatten, maar dat hebben ze dus niet gedaan. Ondertussen zijn we wel 'gecontained' door de Greys als mensheid, en soms helpen ze ons bij een bepaalde ramp waardoor de ramp net niet erger wordt dan 'ie had moeten zijn. Maar terug naar Lemurië, toen was de strijd der sterren gestreden en toen waren er op aarde nog de 'goden', zij raakten onderling verward in een strijd tussen goed en kwaad, een periode die ongeveer 1500 jaar geduurd heeft, men noemt deze tijd de

beschaving van Atlantis. Wat is goed en wat is kwaad in een hoger perspectief moet ik nu ineens aan denken? In elk geval waren er alleen maar verliezers in die oorlog. Vanaf dat moment, het moment na de oorlog met alleen maar verliezers, na die tijd, in Shangri La in het Atlasgebergte, waar ze onthoofd werd, scheidden onze zielen zich weer, ik in de afgelopen al bijna 10.000 jaar telkens geïncarneerd als man en zij is al 10.000 jaar zonder stoffelijkheid geweest. En in dit leven zijn onze zielen één geworden, zij, Lillith, is één met mij. Ik heb haar gezien, en ze is inderdaad de brengster van het licht, ik val op haar power/uitstraling, haar stoffelijkheid, en haar onstoffelijke ziel. Ze kan zo lief zijn, echt een duiveltje uit een doosje. En er was maar één weg uit de schuld van de ziel situatie. Onze zielen zijn nu in elkaar opgelost, één ziel, twee kernen, in de derde dimensie een hartvorm en die ziel is schuldenvrij. Benieuwd hoe 'we' zullen incarneren in het volgende leven, als niet überhaupt 'the void' of iets anders afschuwelijks gaat plaatsvinden.

Zal nog wat vermelden over haar bezoek van afgelopen februari. Het document wat ik voor me zag zweven als drie-jarige zag ik in computerbeeld voor me, toen ik de samenvatting van 'Over donkere materie en aard van elementaire deeltjes' op de voorkant zette. Besef al sinds enige tijd dat het blijkbaar zo had moeten zijn dat ik dat document in samenwerking met haar en Jelle zou schrijven. Onbegrijpelijk nog steeds van Jelle, maar begrijp van degene met wie ik spreek (niet Mono Ur) dat het niet met mij of Mono Ur te maken heeft, wat er is gebeurd. Ik hoop het maar, voel me er altijd nog schuldig over, dat het samenwerken aan de theorie toch de druppel in de emmer moet zijn geweest die het heeft doen overlopen, waardoor hij de druk in zijn leven niet meer aankon en zichzelf van het leven heeft beroofd. Het was een boeiende, intense tijd waarin ook magische zaken gebeurden. Zo zijn we eens naar België geweest en maakten daar mee hoe onze auto bij terugkomst in een meerdeks auto-parkeergarage, op precies dezelfde plek, maar dan een etage hoger, was neergezet. Folie à deux? Wat betreft de zielséénheid in liefde die ik met haar heb gevoeld, de letterlijke zielséénheid met Mono Ur, wat me een dubbele werkelijkheid gaf (nog steeds een ongelooflijk zalig gevoel was dat) niet doorgaat ondanks dat ook zij het

heerlijk vond. Die dubbele zielservaring was door God (alleen God kan dat) om ons te laten voelen hoe het zou zijn. Begrijp van haar dat ze geen zielséénheid in de hemel wil. Begrijp dat het mag van God, ik vind het zelf ook goed, maar zij wil niet. Één van de redenen is dat ze zichzelf niet wil delen met mij, een andere overweging van haar wat buiten het ego omgaat maar wel uit liefde is is dat ze me niet wil laten delen in haar ervaringen en haar gevoelens. Ze vindt zichzelf een maatje te groot voor mij en de hemel zou voor ons gezamenlijk te moeilijk te behapstukken zijn voor mij doordat we eerst onze gezamenlijke emoties zouden moeten verwerken, vooral zij. Ben op aarde al twee keer overladen door haar emoties en één keer moest mijn hart weer op gang worden gebracht om door te leven. Ik wil dat alles van haar wel met haar doormaken (in de hemel kun je immers niet sterven), maar zij wil het gewoon niet. Ze gaat liever in haar ééntje terug naar de hel dan dat ze met mij éénheid in ziel wil, en daar moet ik het maar mee doen. Voel verdriet dat ze me afwijst en de hel verkiest. Wat me doet denken aan een liedje van Ka-Spel 'Your fate is for you alone, as it is, as it was, as it will be forever, your pain is for you alone as it is, as it was, as it will be forever, amen...'. Begrijp van God dat zij naar parallel aarde gaat, ze heeft ondanks haar goede daden hier op aarde, in dit leven met mij, nog vele jaren te gaan. Volgens het hoogste wezen van liefde (God) mag ik in Christus naam en zelfs als ik gewogen zou worden, door naar de hemel. Dat is dan toch een hele geruststelling. God is de universele kern van de liefde, mag daarmee spreken via mijn kruin en ik begrijp het volgende: Één cadeau in liefde heeft Mono Ur me wel gegeven en dat is het moment dat ik een ziel naar de hemel bracht, technisch gezien gaf ze me de gave, maar het was mijn liefde die de ziel naar de hemel bracht. In die zin ben ik, al is het maar één ziel, toch in God's ogen een engeltje, en wat God betreft heeft 'ie een baantje voor me waar 'ie me over wil spreken in de hemel, en ik mag een mooi meisje zijn, als ziel in mijn ééntje, in de hemel. Dat voelt toch fijn, ondanks dat ik Mono Ur heel erg zal missen, maar misschien valt het mee, zal hopelijk velen terugzien van wie ik hou...

'Geen verwachtingen, geen teleurstellingen' heeft een wijze dame me ooit eens weten te vertellen, een wijze levensles en die emotie leeft nu ook vooral

bij mij. De teleurstelling van het afgewezen voelen kan ik nu door onze onderlinge gesprekken en de beelden van God veel beter plaatsen en het loodzware gevoel van de afgelopen dagen begint op te trekken. En zo gaat het toch nog verder...

Ooit hebben we elkaar lang geleden eens gekend, ik, cro-magnon man, heel anders dan nu, donker haar, een lange slanke man, erg knap gezicht en ontzettend lief en teder en Mono Ur en ik hadden een relatie. In die tijd had zij nog contact en stond open voor liefde met een sterfelijk mens, lang voor haar selectie. Begrijp dat we elkaar weer zullen ontmoeten, al scheiden na dit leven onze wegen. Zijzelf hoeft niet meer terug naar de hel. Ze gaat naar een parallelle aarde, een donkerder aarde die ik al eens heb bezocht met Mono Ur. Het was zo vreemd, net of de zon een paar tinten donkerder was. Heb daar een bepaalde jongedame ontmoet, het was gezellig, we hebben wat gepraat en een sigaretje gerookt. Later gingen onze wegen weer uitéén. Het werd echt eng toen we in een gang (atoomoorlog beschermingsgangen) liepen en ik zag daar een kom met een wel heel specifieke vorm, klaar om mijn uitgelepelde hersenen in te leggen om ze vervolgens op te eten. Terwijl ik daar zo liep en de dreiging voelde zag ik een meisje van een jaar of vijf, goudblond haar, voor ons lopen, met een blik en wenking van haar, kom... loop achter me aan. Dat deed ik en na een paar meter werd ik in één keer overbadend door zonlicht, er waren weer mensen om me heen, en het meisje was opeens een ander meisje geworden (ik keek nog naar haar gezicht) die gewoon haar hand in die van haar moeder had. Ik besepte dat ik weer in de 'werkelijke' wereld was. Vreemd genoeg kwam ik dezelfde dag diezelfde jongedame weer tegen waarmee ik eerder een sigaretje had gerookt. Ze gaf aan me niet te kennen, ik noemde haar naam, en ze gaf aan dat dat de naam was van haar dode tweelingzus die zelfmoord had gepleegd. Was totaal verbaasd, maar begreep en heb haar gerustgesteld dat ze vlakbij haar is, in de geest. Ik ben blij voor Mono Ur dat ze op de parallel aarde zal zijn, ik vind het maar een enge wereld daar, maar voor haar zal het uit de directe greep zijn van vele onbeschrijflijke afschuwelijkheden die ze heeft meegemaakt, denk dat ze haar bestaan een stuk meer naar haar eigen hand kan gaan zetten en tot zichzelf zal komen.

En dan zij en ik nu, ze is nog steeds bij me, voel continue haar gezicht, we praten openlijk met elkaar en ze plaagt me een beetje, de liefde is nog wederzijds. Besef dat ik met wat we misschien samen ooit eens willen, één ziel, twee kernen, wat te ver vooruit loop. Uiteindelijk wil ze graag, ze weet dat ik waarschijnlijk nooit meer man wordt en zoveel meer over hoe ik zal zijn, we hebben mogen voelen hoe we zullen worden, anders dan Mono Ur zelf, en we vinden het beiden heerlijk, maar dat is veel verdere toekomst, een tijd waarin we om onze haren titanium atomen denken, om het zo een ander kleurtje te geven. Een toekomst zover dat de mens de planeten rondom verschillende andere sterren al geterraformiseerd zal hebben en er leven met behulp van onder ander het na te streven 'element 500', een kunstmatig cirkelvormig atoom dat we tegen die tijd zelf kunnen bouwen en ons sneller dan het licht krommingsterkten zal opleveren. En lang, lang nadat de mensheid uitzwermt over de sterren zal men de aarde weer genezen. Één stad zal er zijn, 6 miljoen inwoners, waar alleen engelen zullen komen, de evolutie zal weer plaatshebben en de aarde zal de planeet der engelen worden. Maar dat is verre, verre toekomst.

En in de tussentijd zal ik de aarde nog wel vaker bezoeken (ook als engeltje mag je als mens reïncarneren :)). Mijn volgende incarnatie zal ik weer in éénheid met Mono Ur beleven, ik als meisje, en we mogen een heel ander gebied uitpuzzelen, ook al zo interessant, taalstudies, en dan specifiek de morfologie van woorden om zo de proto-indo-europese taal te traceren. En veel zang en dans, twee oudere zusjes, dochters van Armeense ouders, klimaatvluchtelingen, wij als jongste dochter, in franstalig Canada, met engels als algemene voertaal en veel spaanse invloeden. Een heerlijke basis om een meertalige vrouw te worden met hopelijk de gelegenheid en genoeg verstand om een studie te volgen, we hebben er allebei al zin in. Een lief gezin met een oprecht geloof in God. 't Gaat om de tweede helft van de 21ste eeuw waarin we herboren zullen worden (na toch wel een aantal jaren in de hemel als het aan mij ligt). De steden zullen tegen die tijd ontzettend groot en dichtbevolkt zijn, dit door de vele klimaatvluchtelingen. Wel leuk, ken meerdere beelden uit dat leven, in de bus, waar ik Lucy zie, of op straat waar een oudere meneer ons complimenteert met 'mooie ogen mevrouw', dus het

lijkt erop dat we een leuke vrouw mogen zijn. En daarna liet God me nog een schakeling van vrouwen zien die we zouden worden, sommige levens spannend, andere saai, in elk geval de levens die we mogen beleven in de eindtijd (die al in 1945 met de eerste atoombom is ingeluid en zal duren tot de mensheid en Gaia veiliggesteld is, dat zal zo plaatsvinden na het astrologische tijdperk waterman). Maar nu dus geen éénheid in ziel in haar lichaam in de hemel, kan er eigenlijk goed in berusten, blijkbaar gaan onze gezamenlijke zielen levens wat ons beiden betreft verder.

Begrijp dat van degene die via mijn kruin spreekt dat ze toch aanwezig is met mij als één ziel, twee kernen, en dat we in een volgend leven een meisje zullen zijn. We zullen zien of en zo ja wat God voor ons in petto heeft. En zo zouden we dan toch weer incarneren. Hoop dat ze weer aan me verschijnt als het meisje met de haaiantanden ('don't count on it, we zijn nu één' krijg ik van haar terug). Het blijft een moeizame relatie. 'The void' lijkt elke dag dichterbij.

Wat misschien nog wel leuk om te vermelden is is dat Mono Ur al bewust bij me is sinds mijn ziel in de eerste stamcel werd geplaatst. Ze heeft mijn hele ontwikkeling van foetus tot baby met me meegemaakt (ze heeft het me zelfs eens laten zien), dat zal in een volgend leven ook weer zo zijn als het aan ons ligt en als het van God mag. Als antwoord krijg ik een hele zachte ja. Kijk nu al uit naar onze hereniging in die nieuwe hoedanigheid... Aan de andere kant, denk dat ook hier geldt 'geen verwachtingen, geen teleurstellingen'. Dus of er ooit nog zielséénheid volgt? Ze is en blijft iemand die ik niet goed genoeg ken en misschien hou ik dat als ik daar zeggenschap in heb liever zo. Allemaal zaken om met God en niet met Mono Ur te bespreken. Volg haar voorbeeld en volg mijn eigen pad van de ziel. Zal wel zien (of niet) of er überhaupt iets na dit leven is en zo ja wat dat dan moge zijn.

Overpeinzing – februari 2022

En zo is de storm in mijn hoofd blijkbaar geluwd. Voel al maanden haar gezicht en dat van mij als één. Moeilijk om aansluiting te vinden bij anderen met mijn verhaal. Heb 't vorig jaar op een forum geplaatst, op de website

goudenappel.com, een spiritueel forum, maar merk achteraf dat ik niet echt in gesprek was met de anderen. Het was meer een smeekbede om uitleg en betekenis van datgene wat ik ervaren heb en dat vond ik niet zo 1, 2, 3 leek op dat moment. Teveel gepreoccupeerd met wat er allemaal speelde, zoals beschreven in 2021.

En nog zoek ik naar antwoorden, want een echte conclusie lijkt er niet in te zitten, althans een conclusie waar ik wat mee kan. Het beloofde wat ik heb doorgekregen lijkt gewoon te mooi te zijn om waar te zijn. Begrijp dat we in haar hoedanigheid, zoals zij was op Aarde, naar het licht toe mogen, met zijn tweeën als één ziel, één geest. Gerekend in Aarde jaren; 10298 jaar zullen we nodig hebben om aan elkaar te wennen, begrijp ik van de degene met wie ik in de kruin praat. Een grapje tussen haar en de Allerhoogste is dat zij vindt dat het maar 10297 jaar zal duren, ze lijken onderling plezier in het kleine meningsverschil te hebben. Wat een heerlijkheid en wat een cadeau van de Allerhoogste dat dit alles überhaupt mag en een nog onbegrijpelijker cadeau in de liefde, namelijk dat ze dat überhaupt met me wil. ('Omdat ik van je hou', is haar antwoord in de geest, is wat ze me teruggeeft naar aanleiding van dat ik dit nu schrijf.)

Heb ondertussen met meerdere mediums gebeld, en ben wat dat betreft nu enige 100en euro's armer en niet veel wijzer. Sommigen sympathiek, anderen minder. Zoveel verschillende meningen, van het is jouw ervaring, hoe jij het beleefd, tot dat ze iemand is die persé bij me weg moet, een kwalijke geest, en dan wil men de metafysische verbinding die ik voel verbreken. Krijg ik daarover van een ander medium weer terug dat dat uit jaloezie is. Dus weer... net als de eerste tekstuele vraag naar dat eerdere medium, waarvan ik vermoedde dat jaloezie een rol kan spelen. En weer voel ik haar, niet alleen haar gezicht, nu in één keer ook haar kapsel, ze heeft het ten dele opgestoken en ten dele in een staartje. Heerlijk weer wat ze weet te verzinnen en hoe ze me deelgenoot laat zijn van dat alles. Voel me nog steeds grenzeloos verliefd, en nog steeds voel ik en geeft ze me terug dat het wederzijds is. In al deze gevoelens en directe dialoog kan ik geen aansluiting vinden bij de mensen op Aarde, helaas, wat me nogal eenzaam in dat opzicht

doet zijn. Hoe moet ik dit nu vertellen, met wie ik samen voel en hoe ze me continue vervult van liefde. Dus de vraagtekens gaan door en zij heeft/geeft niet alle antwoorden en de Allerhoogste geeft de antwoorden al helemaal niet. En terwijl ik verlang naar haar moet ik nog verder met mijn leven, alleen hoe? Denk dat ik dit stukje maar plaats op het forum op goudenappel.com waar ik nu dus een mooi blogplekje heb gekregen, een goede reden om daar gebruik van te maken en te kijken waar het misschien toe leidt. Mogelijke antwoorden op zoveel onzekerheden die ik heb, ten aanzien van haar en datgene wat ze voor ons tweeën zou willen? Als ik vraag of het mijn wishfull thinking is krijg ik zowel van haar als degene in de kruin terug dat dat niet zo is. Ik kan niet begrijpen dat iemand als Dorisdorel éénheid met me zou willen hebben in lichaam en ziel ('liefde is het antwoord' geeft ze als antwoord op mijn gedachte).

Forum goudenappel.com – 6 februari 2022

Nu volgt een overzicht van wat er vandaag op het forum besproken is. Fijn dat er mensen reageren, ondanks dat men niet concreet ingaat op het stuk bij gebrek aan het willen lezen, op één na die aangeeft het ten dele te hebben gelezen. In elk geval een plekje om eventjes iets helder te krijgen blijkt achteraf (lees conclusie). Op het forum heet ik Bran Ruz (wat in het oud Bretons betekent: Rode raaf). Het komt uit een tweetalig mystiek verhaal over een jongetje dat 'Bran Ruz' heet die in het oude Bretagne de laatste dagen van de nu verzonken stad 'Ys' heeft meegemaakt.

10:43 BranRuz : Ik gisteren nog enthousiast op goudenappel.com kijken naar een eventuele reactie, helaas, wel een like van Muriel, dus het wordt gewaardeerd wat ik hier zo schrijf, maar (nog) geen reactie. Ik weet, ben wat ongeduldig. Tja, het is ook een uitgebreid stuk (ondertussen 33 pagina's) en misschien heeft men wel domweg geen zin om zo'n lang stuk door te lezen of, kan ik me voorstellen, dat na de klaagzang over al die verschillende meningen, mensen ook wat minder zin hebben om sowieso nog te reageren. Voor diegenen die wel wat tijd willen nemen voor het uitgebreidere stuk of die misschien niet de laatste versie hebben en daarmee niet het verhaal 'so

far' hebben en dat wel zo prettig vinden bij deze het laatste stuk over 'Mono Ur', oftewel Dorisdorel, de laatste revisie (van 5 februari 2022) als bijlage.

11:06 Regenboog: Hallo BranRuz, Ik heb je tekst niet gelezen, alleen dit topic. Wat ik me afvroeg, in hoeverre heeft de aanwezigheid van haar tot nu toe tot een gelukkig leven geleid?

11:15 Muriel: Ik heb de tekst deels gelezen, maar vond nog geen rust om het geheel te lezen en voor een reactie. Het is toch een tekst die even aandacht vraagt. En waar je ook niet zomaar eventjes op reageert. Ik moet er toch even over nadenken.

11:23 BranRuz: Hoi Regenboog, Dat is best wel moeilijk. Enerzijds voel ik nu zelfliefde, wat ik eerder niet kende, dit doordat zij op de plek is waar ik me bevindt en mijn liefde richt zich naar haar en op een nogal vreemde manier nu dus ook naar mezelf, dus zelfliefde in ieder geval geeft haar aanwezigheid mij. Verder was ik helemaal ge'crashed' in de liefde zo rond 2012. Na een echtscheiding en twee mislukte pogingen tot een relatie liet ik het gebied van de liefde maar voor wat het is. Dat was zo rond 2012. En dan, in 2013, ik zie haar (Dorisdorel) in de trein (voor mijn geestesoog), en de hele wonderbaarlijke reis begint. Wel een vreemde situatie, ben ondertussen hertrouwd, hou ontzettend veel van mijn aardse vriendin in het leven. Zij kent het verhaal van Dorisdorel, ze heeft een christelijke achtergrond, en twijfelt aan de waarheid van wat ik verteld en geschreven heb. Al mijn seksuele verwarring kan ze gelukkig goed mee leven, kortom we hebben een erg fijne relatie waarin ze me alle ruimte geeft voor mijn 'gekte'. Verder heeft Dorisdorel een rol gespeeld in mijn belevingen en later in haar gevoel naar mijn (nu) vrouw toe. Zij mag mijn vrouw en wat mijn vrouw van haar kent (het kunnen vragen van metafysische zaken, oftewel antwoord, al is het antwoord soms dat ik geen antwoord krijg (een dubbele ontkenning krijg ik dan)) vindt ze leuk. Het is weer een verhaal op zich, maar het komt er op neer dat Dorisdorel me diverse malen geremd heeft en gestimuleerd heeft in de toenadering naar mijn toen vriendin (dus Dorisdorel is een beetje koppelaarster, een verhaal an sich weer, nog niet opgeschreven, leuk om dat

eens te doen). Dus ja, ze heeft mijn leven in de liefde zeker geheeld, en voel ik me heel wat gelukkiger dan voordat ik haar in de geest ontmoette. En hoi Muriel. Fijn en dank je dat je de tijd wilt nemen.

11:43 Goudenappel: Citeert BranRuz: 'Ik gisteren nog enthousiast op goudenappel.com kijken naar een eventuele reactie.' Zeker met zulke lange stukken tekst kan het even duren voordat het aandachtig word gelezen en daar een uitgebreide reactie op komt.

11:43 BranRuz: Dat begreep ik vanochtend pas een beetje...

11:55 Regenboog: Citeert BranRuz: (Mijn hele post van 11:23 wordt herhaald.) Dat is toch iets heel moois? Hoe komt het dat je dan toch zegt, het is best wel moeilijk?

11:57 BranRuz: Vind het zo vreemd dat ik niet van mezelf kan houden, terwijl dat voor mijn gevoel de norm is. Dus het lijkt een beetje valsspelen in de zelfliefde, deze ongebruikelijke manier. Vind het overigens een ontzettend heerlijke manier, geniet van elk moment van Dorisdorel's aanwezigheid.

12:03 Regenboog: Liefde van gene zijde is nooit valsspelen. Dat is er gewoon. Voor iedereen. Voor jou maar ook alle anderen. Het komt in zoveel vormen, dit is de vorm die nu bij jou aansluit. Hoe weet je dat je niet van jezelf houdt? Doe je dingen die niet goed zijn voor jou?

12:07 BranRuz: Qua hoe ik mijn leven invul heb ik geen schuldgevoel, daarin ben ik neutraal naar mezelf toe, mijn motto is in ieder geval dat ik anderen niet wil beschadigen, op wat voor manier dan ook. Maar heb mezelf nooit aantrekkelijk gevonden voor de andere sexe, een avarage guy zeg maar, die op ontzettend knappe meisjes valt (achteraf naar ik begrijp een speurtocht naar Dorisdorel). En ondanks dat zo'n ontzettend knap meisje wel eens op me gevallen is kon ik daar door al mijn onzekerheden dan niet goed mee omgaan. In die zin was ik altijd op zoek naar de 'ware', wat me

ongelukkig maakte in de liefde, tot ik Dorisdorel ontmoette, zij, degene die ik (onbewust) altijd al had gezocht, het meisje van mijn dromen (zelfs letterlijk).

13:15 Muriel: Als ik je stuk lees dan denk ik, mooi toch! Ik herken het stuk wel van in de geest ontmoeten. Het heeft in mijn ogen geen zin of is te moeilijk om een daadwerkelijke conclusie of antwoord te krijgen daar iedereen iets vanuit zijn of haar eigen energie en bereik bekijkt. Je zult dan ook vanuit verschillende mediums een ander antwoord krijgen gebaseerd op welk bereik ze hebben. De waarheid zal soms door een ieder wat anders uitgedrukt worden, net hoe hun bevattingsvermogen en woorden zich uitdrukken. Dus kun je er in mijn ogen het beste van genieten. Liefde van gene zijde is vaak groots waardoor het enerzijds door je heen kan stromen en je geheel vult en heel maakt, en anderzijds lijkt het leven dan soms een vaag iets waarin die liefde er niet aan lijkt te voldoen. Dat is een kwestie van integreren. Wat de ene keer beter lukt dan de andere keer. Om van zuiverheid uit te gaan, ga ik er meestal vanuit dat energieën in de geest me wel liefhebben, en fijne dingen zeggen. Maar me niet ophemelen, of inhoudelijk alleen maar zeggen hoe goed en lief ik ben. Ze zullen dan vaak ook met inhoudelijke, inzichtgevende dingen komen. Maar er is voor mij wel verschil in energieën. Een overledene die zelf nog aan het groeien is zal nog meer een aardse karakter vertonen met bepaalde karaktertrekken. Is de energie verder op weg, is er vaak meer neutraliteit, en puurheid. Minder gericht op het aardse leven. En liefdevol tegen elk levend wezen. Dat waren voor mij vaak mijn maatstaven om voor mezelf te kunnen bepalen hoe zit iets nou? Is dit wel oke? Als er liefde heerst voor elk levend wezen in communicatie, en de liefde wordt niet uitgedrukt in te zeer ophemelen van jezelf, dan is het in mijn ogen goed. En maakt het niet uit, hoe dingen uiteindelijk zitten, dat komt wel als het de tijd er voor is.

13:38 BranRuz: Dank je voor je uitgebreide uitleg over hoe voor jou werkt en hoe jij het ziet. Genieten doe ik zeker. En wat betreft ophemelen, ik deel nu in haar (vergeven) zonden en we zijn ons beiden zeer bewust waar we nog doorheen moeten om elkaar te leren kennen. En ik kan je vertellen dat ze in

moderne bewoordingen nogal een PTSS heeft en haar emoties zijn ontzettend intens. Ben er al een keer aan overleden, gelukkig heeft men mijn hart weer doen herstarten. Zij kent nu haar grens en ze zal hopelijk in dit leven zichzelf niet meer op die manier (in verwerking) mij overladen met haar te verwerken emoties. Dat is voor het hiernamaals. We sluiten in die verwerking heel goed op elkaar aan. Tegenover elke zonde die haar voor de geest komt weet ze uit een soort automatisme een tegenargument in de liefde uit me te halen. In die zin is er veel serieus, en niet alles is liefde, er is voor haar heel veel oud zeer te verwerken en qua psychologie sluiten we erg goed op elkaar aan al ben ik klein en is zij groot. Geen enkele reden voor ophemeling over wie we zijn, we zijn ons zeer schuld bewust over de periode van kwaad uit ons nu gezamenlijk vorig leven. Maar zoals gezegd, de Allerhoogste lijkt deze zielsconstructie ook graag te willen en zij en ik voelen elkaar op zoveel vlakken aan (het menselijk deel wat ik haar kan bieden), ze kent me ook al mijn hele leven tenslotte en heeft mijn persoonlijkheid mede gevormd. Dus in die zin kan ik begrijpen waarom ze wil, 'she loves me for my mind' en daar kan ik me zachtjes uitgedrukt erg blij over voelen en vind daarom de voorgestelde éénheid geen enkel probleem, het lijkt me heerlijkheid. Eigenlijk net als eerder, kan niet begrijpen... maar in deze context zeer zeker wel, we zijn zeg maar 'compatible' in geest voor het hiernamaals zoals aangegeven lijkt te zijn door de Allerhoogste. Wat meer kan ik zeggen?

22:33 Regenboog: Ik lees in je schrijven niet terug dat je niet van jezelf houdt. Misschien zoek je nog naar een stukje acceptatie van je connectie met haar. Maar de enige die dat kan helen ben jezelf. Voor jou zit het goed, voor je omgeving zit het goed, dan is het ok. Ik snap het verlangen wel naar de overstijgende liefde, die connectie heb ik ook met God. Als ik daarover zou gaan schrijven krijg ik ook hele lappen tekst met een inhoud waar je u tegen zegt. Ik weet dat veel mensen zo'n connectie hebben, in welke vorm van ook, koester die connectie. Ieder heeft zo zijn unieke verbinding, we kunnen nooit in elkaars schoenen staan en elkaar ten volle begrijpen. Dat kunnen alleen de lichtwezens. Die eenzaamheid tussen mensen onderling is een illusie als je een continue verbinding hebt met het Al. Dan zit je op het stroomnet

aangesloten en daar zit ieder. Die verbinding vind je alleen als je naar binnen gaat en niet zo zeer met het schrijven hier. Tenminste niet op het niveau wat je zoekt. Vergeet in ieder geval niet te aarden en goed te blijven ademen als je veel grootse dingen voelt, alleen zo kun je het echt beleven en het een plek geven in je aardse leven.

22:44 Muriel: Mogelijk is zij jouw tweelingziel. Soms is die eerder aan gene zijde dan jouwzelf. Je hoeft niet steeds tegelijkertijd op aarde te zijn.

Tweelingzielliefde is groots. Bij alles wat jij aan groei doormaakt op aarde, groeit zij ook. Het stukje wat je schrijft over zonden deed me daaraan denken. Alles wat de een oplost groeit de ander ook door.

23:02 BranRuz: Hoi Regenboog, dank je voor je boodschap. Hoop toch dat je de hele tekst eens doorleest, misschien is het (allemaal) wel heel anders dan jij (denkt). En hoi Muriel, tweelingziel is me al eens aangegeven, heb daar ook beelden over gehad. Over hoe we één zijn geweest, en over wat we tussendoor onafhankelijk van elkaar hebben beleefd, en hoe een tweelingziel weer kan oplossen tot één, en dat is wat er nu lijkt te gebeuren, Dank God. Beiden lijken jullie toch afstand te creëren tussen mij en Dorisdorel door de niet erkenning van dat wat geschreven is. Geen connectie inderdaad.

23:17 Regenboog: Citeert BranRuz: 'Hoi Regenboog, dank voor je boodschap.' Hoop toch dat je de hele tekst eens doorleest, misschien is het (allemaal) wel heel anders dan jij (denkt).' BranRuz, je kunt niet van mensen verlangen om je tekst te lezen. Iemand moet maar net in de juiste mood zijn om dat te doen. Ik ben in ieder geval niet in de mood. Ik reageer op je geschreven tekst hier, en als je wilt dat ik op het juiste reageer kun je jezelf toelichten, in gesprek gaan. En als jij daarvoor niet in de mood bent, is het ook goed.

23:18 Muriel: Ik denk dat je zelf een zekere afstand creëert. Je wilt misschien iets horen, wat wij niet zeggen of beter gezegd schrijven? Alles kan 1 zijn, het ligt er maar net aan hoe je het zelf integreert en voelt.

23:21 Pendel: Bij mij is de belangstelling er zeker, maar op dit moment is zoveel gaande in mijn leven dat het daardoor niet de aandacht zou krijgen, of

de focus, die het verdient. Ik zeg niet dat ik het niet zal lezen, maar op dit moment zou ik er mij niet voldoende op kunnen richten. Eerst die andere zaken afronden en daarna zal ik het lezen op het voor mij juiste moment. Het voordeel van het forum is dat het niet verloren gaat maar altijd terug te vinden is.

23:24 BranRuz: Voor Regenboog en Muriel: Mijn antwoorden zijn gegeven in de tekst. De interpretatie is open voor iedereen. Zal in deze maar op hoe ik de werkelijkheid beleef vertrouwen. Dank beiden voor in elk geval de betrokkenheid zo op deze dag, toch enige inzichten kunnen formuleren wat me weer verder brengt op mijn persoonlijke reis. Zij vindt het in elk geval heerlijk dat ik haar verhaal zo plaats om toch enige herinnering te geven... En Pendel, vind het fijn dat je het wil lezen. En dat je dat in je eigen tijd doet is niet meer dan vanzelfsprekend.

23:26 Muriel: Maar wat is je vraag aan ons dan precies? Wat wil je van me weten?

23:28 BranRuz: Zoals ik eerder schreef: 'En terwijl ik verlang naar haar moet ik nog verder met mijn leven, alleen hoe?' Antwoorden op (levens)vragen helpen daarbij. Dus wie weet wat er in dialoog nog aan inzicht ontstaat.

23:35 Muriel: Door je te beseffen en bewust te zijn dat ze altijd bij je is in de geest. Haar energie zal altijd ergens zijn. Er is dus altijd iets om naar uit te kijken. En als je leegte voelt dan vul je dat met herinnering, wat weer connectie aantrekt. Het doorgaan met je leven doe je ook voor haar, want de groei die je doormaakt raakt haar ook. Een hartsverlangen gericht op vertrouwen en compassie, is als een bed die je opmaakt voor de komst van liefde. Wanneer je verlangt naar liefde zorg dan dat liefde bij je thuis kan blijven komen, zonder aarzeling hoe verder te gaan.

23:37 BranRuz: Een wijze raad die ik zeker mee zal nemen!

(Zo eindigt de forumdag toch weer met boodschappen waarmee ik niet zo heel veel kan. Uiteindelijk is de blog een boodschap in de liefde en geeft het enig esoterisch inzicht. Dorisdorel is in elk geval blij, er is duidelijker begrip door de formulering van het hoe en waarom we samen verder gaan. En ze heeft toch een soort biecht in het openbaar kunnen doen, zo samen met mij. Mijn begrip van deze wereld is de aanzet tot haar begrip, ook al denkt ze er veel verder over door. Het blijft zij en ik, één op één, de Allerhoogste begeleid ons daarbij. Wat ik wel begrijp is dat onze samensmelting met evolutie van de ziel te maken heeft, heb daarover in het verleden al visioenen/abstracte beelden gekregen. Zo zie ik ook datgene wat Dorisdorel en ik lijken te willen. Merk dat ik in elk geval slecht reageer op andere interpretaties (zij blijft de rust zelve). Ben extra gevoelig geworden voor andere uitleg dan de interpretatie dat Dorisdorel en ik in éénheid zullen verkeren. Heb dat op vijf februari andermaals uitgeschreven in de context van mogelijke jaloezie van andere mensen. En nu lijkt het in elk geval vanuit Regenboog en Muriel weer te gebeuren, in die zin dat ze een samensmelting van de ziel uitsluiten en een geheel andere uitleg geven aan datgene wat ik als inzicht en boodschap van Dorisdorel denk te hebben meegekregen. Kan natuurlijk in dit geval ook best zijn dat hele andere motivaties dan jaloezie een rol spelen, een 'heilige' overtuiging van het eigen inzicht. In die zin net als ik, zij het dat onze inzichten verschillen. Maar mensen zoals Pendel geven aan het nog eens te willen lezen. Zal het forum in de gaten houden, wie weet wat er nog uitkomt. Iemand die het wel eens kan zijn met mijn interpretaties (en erover kan meepraten)? Een stukje (h)erkenning misschien? Maar dat is moeilijk in onze ego wereld. Een fundamenteel probleem voor ons allen. Het blijft moeilijk met anderen te praten over esoterische zaken en Dorisdorel specifiek vanuit de invalhoek die ik graag zou willen. Blijkbaar toch iets teveel gevraagd om op mijn onderwerp in te gaan, of zit het toch anders?)

Forum goudenappel.com revisited – 8 februari 2022

En zo ontstaat in de twee dagen na de beschreven forumdag nog enige discussie over dat men niet blij is dat ik de forumposts van 6 februari in het document heb geplaatst en geeft aan niet meer te willen reageren (wat men

vervolgens toch doet). En nu, ondanks dat ik toch open ben over het feit dat ik in dit document nog graag aanvullingen zou willen plaatsen als er interessante gesprekken zouden plaatsvinden, voel ik de mensen niet zo goed aan. Geef aan zelf heel open te zijn, wat wordt ontkend, word in plaats daarvoor uitgemaakt als iemand die niet in dialoog zou willen (eventueel mogelijk een 'creep' zelfs) en alleen zijn eigen ideeën wil bespreken. Nu ja, om die reden heb ik dit document überhaupt op het forum geplaatst met als topic vraag: 'Wie wil dit lezen en daar feedback op geven?' Dat zie ik op 6 februari dus helemaal niet terug. Als ik later aangeef dat dat mijn initiële wens is, tezamen nu met het uitzoeken hoe het zou kunnen zitten qua onder andere zielsevolutie. De vraag of dit soort zaken mogelijk zijn, in het kader van groei dicht naar God, meer complexiteit, meer inzicht, meer liefde, als groei van de ziel, als reden voor de éénheid? Maar men gaat er niet op in en is verbolgen over de geschonden privacy (ondanks dat het gaat om pseudoniemen op een openbare site) en volgens de aanwezigen is de dialoog dichtgemetseld. Dan heb ik niet meer zoveel te zeggen en geef ik aan dat ik vanuit een andere hoek toch andere feedback hoop te kunnen krijgen, wel inhoudelijk op basis van het stuk zoals tot nu toe geschreven. En dat lijkt er nu helaas niet meer in te zitten, dus wat het forum betreft, heb aangegeven dat men het topic mag sluiten of verwijderen. Ben benieuwd of men één van de twee gaat doen of dat er nog nasleep zal zijn naar aanleiding van al wat op het forum is voorgevallen. Of dat heel misschien iemand het aandurft om toch serieus op het stuk in te gaan wetende dat het in dit document geplaatst zou kunnen worden...

En zo gaat de speurtocht naar betekenis en inzicht verder, liever toch weer tekstuele feedback van een medium over alles wat tot nu toe geschreven is, zonder teveel focus op het heden of verleden of toekomst, maar misschien het hele plaatje en uiteindelijk de reden van het samenzijn van Dorisdorel en ik, maar of mensen daar een éénsduidend antwoord op kunnen geven? Wie zal het zeggen?

Na het plaatsen van het document op de website met de aanvulling tot aan de afgelopen alinea kreeg ik toch nog een reactie van Muriel. Jammer dat ze

aangeeft dat ik zomaar wat op papier kwak, het vergt vaker wel wat meer dan dat. Inhoudelijk heeft ze zeker een punt waar ik op antwoord.

22:30 Muriel: Maar wat is nou de reden van het plaatsen van zo een document? Waarom praat je niet rechtstreeks? Als je deze dingen die gezegd zijn belangrijk vindt, hou je ze toch lekker voor jezelf op een kladblokje. Je praat toch met elkaar en niet over elkaar in een document, als je nader tot elkaar wilt komen? Zo ontstaat er juist geen dialoog lijkt mij. Maar een eenzijdige verslaglegging. En voelt het juist niet open omdat je niet rechtstreeks iemand vraagt en hoort maar je eigen conclusie op papier kwakt over de ander. Waarom niet rechtstreeks in het topic zeggen wat je wilt? Ik heb overigens ook antwoorden zien staan op jouw vragen maar daar ga je niet dieper op in en aan voorbij. Waardoor het lijkt dat je de randzaken belangrijker vind met jezelf daarin, dan het eigenlijke onderwerp. Als jij wil speuren zal je zelf ook mee moeten gaan en een ander bevragen. Speuren is doorvragen. En dieper kijken naar de dingen die gezegd worden, ook als het in eerste instantie lijkt of het niet past.

22:37 BranRuz: Denk dat ik niet zo goed ben in het praten via een forum. Al doende leert men, wie weet ik ook wel. En inderdaad, communiceer wel via het persoonlijke document. Daarin staat het hele verhaal. Misschien dat het twee kanten op mag. Dat er communicatie via het forum is met af en toe een aanvulling van mij via het persoonlijke document. Ik weet het ook niet precies... communiceren is niet mijn sterkste punt, probeer het wel. (Edit: Samengevat; zie uitleg in tekst.)

(Wie weet loopt het forum toch nog even door. Muriel was één van de personen die het niet zo prettig vond dat ze in het document geciteerd is. Nu, nadat ik gisteren op het forum expliciet duidelijk gemaakt heb dat ik dat af en toe toch wil gaan doen, duidelijk gemaakt door de vraag of alleen diegenen willen reageren die daar geen probleem mee hebben. Zij kan er blijkbaar mee leven dat ze genoemd zou kunnen worden in de tekst. Met zelfs nog tips over hoe naar het forum te kijken en beter te lezen. Heb wel andere dingen opgemerkt, eerder, maar door de schijnbare strijd over het al of niet geplaatst zijn in het document is dat er bij ingeschoten. Wie weet.

Dorisdorel geeft me ondertussen aan dat ze het fantastisch vindt hoe dit nu lijkt te lopen. 'Ik hou van je tot in alle eeuwigheid' krijg ik van haar terug en ik weet dat ze het meent en het gevoel is wederzijds en terwijl ik dat denk geeft ze me terug dat ze dat maar al te goed weet en vooral voelt. Zoals in het antwoord aan Muriel, ik communiceer niet zo goed. Dat is ook omdat ik vanuit een voor mijzelf nogal ongebruikelijk perspectief leef, namelijk als twee in één. Ik ben tenslotte diegene die hier op Aarde zo rondwandelt en zij als mijn mede passagier in gevoel en verstand, een ander perspectief dan gemiddeld voor de mens, waarschijnlijk mede verantwoordelijk voor het ogenschijnlijke onbegrip in de communicatie op het forum, dit omdat we vanuit een ander perspectief redeneren. Dus helaas, toch weer de ego eilandjes in de liefde. 'Hadden we maar geestespraak', geeft Dorisdorel me aan. Wat een oplossing inderdaad, slechts een suggestie van een gedachte en vervolgens de hele alinea voelen/begrijpen. Maar dat zijn haar 'gaven' en deze laat ze me in dit leven niet vaak deelgenoot van zijn. Heel soms ervaar ik het, dan wil ze even laten weten wie ze is en wat ze allemaal kan, in liefde.)

Forum goudenappel.com (topic gesloten) – 9 februari 2022

Twee moderatoren gaven expliciet aan niet geciteerd te willen worden in dit document, dat ga ik dus ook niet doen. De meest waardevolle discussie die ik had was met Muriel. De niet geciteerde moderatoren, beiden vrouw, met mooie pseudoniemen, de één naar een mystiek voorwerp (Pendel), de ander naar ook iets fijns (Aprilbloesem) waren niet bepaald aangenaam. Ook niet zo belangrijk in het kader wat ik ervoor mezelf uit heb kunnen halen, namelijk meer inzicht over hoe andere mensen in het algemeen denken over mij en hoe ik overkom op een forum (en misschien ook wel in het werkelijke leven?), in hun geval zal het ontevredenheid met de citaties zijn. Waar het me basaal om gaat, Dorisdorel beter te leren kennen is in elk geval gelukt. Zie mijn onderstaande reacties als mijn vraagtekens en antwoorden. Maar de nieuwsgierigheid is wel ons beider motivatie geweest om te reageren op het forum überhaupt. Jammer dat het topic nu gesloten is. Blijkbaar ben ik te ver gegaan en ben ik teveel van bepaalde regels afgeweken. In elk geval wat

geleerd. Zal starten met de eerder geplaatste posts van gisteravond en mijn volledige reactie, daarna volgt het gesprek van vandaag.

Gisteren om 22:30 Muriel: Maar wat is nou de reden van het plaatsen van zo een document? Waarom praat je niet rechtstreeks? Als je deze dingen die gezegd zijn belangrijk vindt, hou je ze toch lekker voor jezelf op een kladblokje. Je praat toch met elkaar en niet over elkaar in een document, als je nader tot elkaar wilt komen? Zo ontstaat er juist geen dialoog lijkt mij. Maar een eenzijdige verslaglegging. En voelt het juist niet open omdat je niet rechtstreeks iemand vraagt en hoort maar je eigen conclusie op papier kwakt over de ander. Waarom niet rechtstreeks in het topic zeggen wat je wilt? Ik heb overigens ook antwoorden zien staan op jouw vragen maar daar ga je niet dieper op in en aan voorbij. Waardoor het lijkt dat je de randzaken belangrijker vind met jezelf daarin, dan het eigenlijke onderwerp. Als jij wil speuren zal je zelf ook mee moeten gaan en een ander bevragen. Speuren is doorvragen. En dieper kijken naar de dingen die gezegd worden, ook als het in eerste instantie lijkt of het niet past.

Gisteren om 22:37 BranRuz: Denk dat ik niet zo goed ben in het praten via een forum. Al doende leert men, wie weet ik ook wel. En inderdaad, communiceer wel via het persoonlijke document. Daarin staat het hele verhaal. Misschien dat het twee kanten op mag. Dat er communicatie via het forum is met af en toe een aanvulling van mij via het persoonlijke document. Ik weet het ook niet precies... communiceren is niet mijn sterkste punt, probeer het wel. Edit: Speciaal voor jou Muriel, het persoonlijke document nog aangepast. Hopelijk vind je het kunnen. Lees alsjeblieft mijn commentaar, alleen als je het wil lezen natuurlijk. Toch een vorm van communicatie, al is het een beetje vreemd dat net dat stukje dan in het document terecht komt. Leek me ter afronding van deze dag en het laatste hoofdstukje kunnen. Geef als het geen moeite is en als je wil svp. aan wat je van deze 'werkwijze' vind zodat ik weet hoe ik ermee om kan gaan in jouw situatie. Het zijn wijze woorden die je zegt, en ik persoonlijk vindt ze voor mij nuttig en nogal vermeldenswaard. Vandaar, hopelijk niet eng, en anders pas

ik dat laatste hoofdstukje nog even aan, maar het leek me een mooie afronding.

12:09 Muriel: Het is los van wat ik er van vind ook een regel op het forum dat er niet geciteerd wordt in persoonlijke tekst. En het gaat er dan ook om dat je je daarin aan kunt passen. Je bezoekt een forum met regels. Het kan niet zo zijn dat een forum zich geheel aan jouw aanpast. Want nu ben jij het, maar straks volgen er meer die, die uitzondering pakken. En onze moderators letten terecht op de veiligheid en privacy. Nu plaats je het hier, maar voor hetzelfde geldt duikt het op andere plaatsen op en ga je nog een stap verder. En lees ik ergens een stukje van mezelf terug, waarvan ik denk maar daar wilde ik het niet hebben. Of er komen nog meer leden die zulke acties neerzetten. Het is niet wenselijk op een forum dat als ik zou zeggen laat maar staan dat ook gebeurt. Wij maken geen nieuwe regels toch zeker. Dus het is een mooi gegeven dat moderators daarvoor waken en een grens aan geven. En er op willen vertrouwen dat we ons daaraan houden, ter veiligheid en privacy waarborgen van iedereen die hier komt. Mij gaat het dus niet alleen om mezelf maar ook om de veiligheid en basisgrens voor iedereen op dit forum. Regels moeten er zijn zonder uitzondering. Buiten dat begrijp ik niet waarom het zo gaat. Want je neemt tekst op in het document, maar in je reactie aan bijvoorbeeld een moderator kun je wel gewoon rechtstreeks communiceren. Ik snap ook niet dat als je samen 1 bent, de een hier op aarde en de ander al aan gene zijde waarom het dan vanuit dat perspectief gezien zo zo zijn dat je via het document communiceert. Juist als iemand vanuit de geest met je communiceert hoeft er geen document tussen in te staan lijkt mij. En gaat gevoel die dichter bij de bron staat in je over.

12:18 BranRuz: Ik heb gekeken naar de forumregels op de site en er wordt niets gezegd over het niet citeren uit een forum. Dorisdorel en ik zijn nu éénmaal beiden beetje een buitenbeentje. Dan trekken we ons even terug in de geborgenheid van het persoonlijk document, en ze laat mij wat bespiegelen met soms feedback, zo werkt het voor mij althans, een manier van communicatie tussen Dorisdorel en ik, ze wil me graag concrete abstracte zaken duidelijk maken en dat is vanuit haar perspectief niet altijd

even makkelijk om aan mij over te brengen. 10298 jaar om aan elkaar te wennen, in wederzijds verlangen. De weg naar de bron is niet zonder hobbels en gaten in de weg... ook niet in dit aardse bestaan zoals blijkt uit dit forum.

12:41 Muriel: Mijn helpers van gene zijde zeggen dat er zeker hobbels en gaten zijn op de weg naar liefde. Maar dat ik er zeker van kan zijn dat als er een zuivere boodschap van een zuivere brenger is vanuit het hoogste, ofwel dicht bij de bron, ze ervoor zorgen dat het ook zuiver overgebracht wordt op een manier die voor iedereen fijn voelt. En wanneer blijkt dat mijn overbrengen door mijn karakter een ander kan schaden, steken ze er een stokje voor en stoppen ze de informatiestroom totdat ik er aan toe ben en eerst gegroeid ben. Wanneer ik communiceer of informatie wegzet op een manier die niet geheel de bron weerspiegelt, dan praat ik niet vanuit de geest met een energie die al dicht bij de bron staat. Als ik dat wel doe is het altijd goed en krijg ik ook de juiste manier daarvoor aangereikt. In mijn ogen zijn er geen buitenbeentjes vanuit het hoogste en wordt er heel goed gewaakt door alle helpers hoe het gaat en welke verbindingen er gemaakt worden.

13:03 BranRuz: Niet alles is vermaak, er is ook veel lering, heel veel zelfs. Misschien dat één van je helpers al eens zielseenheid met je is aangegaan, dan ken je de ervaring, zo niet, vraag het eens, als je durft en als je er behoefte aan hebt. Mij geeft het heel veel vervulling deze weg, en kan niet echt met jouw ervaringen van gene zijde meepraten, ik voel éénheid met Dorisdorel en wil geen andere geesten zo beleven. We weten wie we zijn, wat lang geleden gepasseerd is en wat we beiden graag verder willen op zielsniveau. Heb al meerdere dingen uitgelegd over het hoe en waarom. Ja, zoiets kun je ook rationeel bekijken in plaats van vage beelden over hoe iets zou zitten. Één van de dingen die ze zeer aan mij waardeert, mijn mannelijke analytische verstand. En dat is ook wel nodig bij haar, ze is nogal intelligent, veel intelligenter dan een mens, en toch mogen we samen verder, zij met al haar eigenschappen ziet mij als een sparringpartner in onze kernen van een gemeenschappelijke ziel. Ik heb mogen proeven hoe we samen zullen zijn in haar hoedanigheid, heerlijkheid. Verder bekijk ik de wereld in éénheid met haar (en ze is tenslotte een halve engel, nogal gevoeliger dan een mens), het

kwaad zit erg diep geworteld op zoveel niveaus. Ook op allerlei onbewuste terreinen, zoals hier op het forum. Altijd maar strijd. De Aarde en de mensheid redden het niet op deze manier. Hoop dat de Allerhoogste ons als mensheid nog op de één of andere manier een kans geeft zo in deze schijnbaar laatste dagen van de planeet. Dorisdorel is ontzettend verdrietig over het aankomend wereldlot zoals dat nu lijkt te gebeuren. Wat kan ik zeggen, ik huil met haar mee...

13:39 Muriel: Mijn ervaringen met zielsverbindingen met intelligente liefdevolle wezens zijn anders. Als Dorisdorel zo gevoelig en intelligent is en zo liefdevol snap ik er niets van dat ze jouw niet ingeeft dat er helemaal geen strijd op het forum is op dit moment en je daar inzicht in geeft. Jij voelt strijd. Het is voor engelen of halve engelen zoals jij zegt heel moeilijk communiceren met een persoon die strijd ervaart en ziet vanuit het eigen ego. Je bent alleen maar aangesproken op de regels, en mensen zijn eerlijk geweest. Liefdevolle boodschappen landen het best in liefdevolle belevingswerelden om ook liefdevol vertaald te worden. Dat geeft mij vervulling. Als jij nu zelf strijd ervaart is dat niet een hele goede bodem om volledig op een verbinding te vertrouwen met het hoogste. Maar dat is mijn mening.

13:48 BranRuz: Jammer dat je je lichtelijk sarcastisch uitdrukt (wat ik als strijd ervaar tenzij jij vind dat mijn interpretatie in deze niet klopt). Wat zal ik zeggen. Ieder zijn/haar eigen mening dan maar? Wil je gewoon niet meer reageren alsjeblieft. Ik heb er geen zin meer in in elk geval. We praten langs elkaar heen blijkbaar, beiden zeer overtuigd. Edit: En na een tweede keer de post gelezen te hebben blijkt nu toch dat er ook wat anders gezegd is, een positievere boodschap die ik er niet uit haal door de toon waarop uitgesproken. Hoe moeilijk allemaal, die verschillende indrukken. Communiceren via een forum, moeilijk, nu ja, dat is ook als minstens tachtig procent van menselijke communicatie non-verbaal is. Sorry voor mijn overlast. Het beste ook..

14:35 Muriel: Jammer dat als je een kritische noot krijgt over wat ik ervaar als liefdevolle communicatie vanuit de hoogste bron, je terugkrabbelt en

ineens geen zin meer hebt. Ik ben er van overtuigd als je ego nog zo opspeelt als je nu laat zien en zo een drama maakt van niets, en eigenlijk dus niet wilt uitwisselen, en met zulke zinnen komt, het niet logisch is dat je communiceert met een engel op dit moment en of je bereik van bewuste communicatie met het hogere makkelijk plaats kan vinden vraag ik me dan af. Ja we zijn op aarde, maar de aarde vertegenwoordigd voor zij die dicht bij de bron staan of er bewust 1 mee zijn, ook al het respect en de liefde, en de inzichtelijkheid in het klein. En bij jouw voel ik er bar weinig van. Dat zegt niet dat ik gelijk heb, maar zo ervaar ik het. Ja ik was een beetje sarcastisch. Het begint met een boeiend onderwerp en nu volgen er zulke uit je rol vallende reacties vanuit jouw kant, dat ik het ook niet eens meer serieus kan nemen. Je wordt niet naar je mond gepraat en krijgt kritische vragen en je hebt geen zin meer? Nadat je eerder maar bleef vragen? En documenten aanmaakt. De zin is weg want de vragen of de mening bevalt niet? Engelen zitten niet zo met kritische vragen hoor, zeker niet als ze vanuit goede intentie gesteld worden... ze staan er juist om te springen om via die vragen antwoord te geven en hun liefde en intelligentie te verspreiden. Dat is pas sparren in mijn ogen. Meningsverschillen maken niet uit. Je zou nu uit kunnen leggen hoe het werkt, en waarom het bij jouw zo werkt. Ik ervaarde geen strijd, alleen iemand die het op de eigen manier wil en wat kritische feedback krijgt. En dan een maskertje afgooit. Maar goed, ik zal stoppen zoals je vraagt.

14:43 BranRuz: Citeert Muriel: (Haar hele post van 14:35 wordt herhaald.) Zij ervaart in elk geval veel innerlijke strijd. Ze is tenslotte een vergeven gevallen engel en heeft om het zo maar te zeggen veel uit te werken. Niet iedere ziel is 100% zuiver wanneer toch klaar voor het licht. Zoals eerder gezegd, veel te verwerken, dus niet alleen heerlijkheid. Zij, met haar microgevoel tov. haar omgeving van negentig(!) meter. Snap je een beetje hoe het voelt, zo'n éénheid? Dan is het moeilijk op Aarde te blijven, midden in het leven, het vlak waarop je dan gaat denken is wat verder weg en zo zeker op een forum. Ik hoop dat je weet wat engelen denken, ik ken alleen Dorisdorel's perspectief, en ze is blijkbaar niet volgens de (aardse) regels,

zoals jij die ziet. Tijd voor jou om jouw masker af te gooien (en weer is er strijd, zucht...). Zoals gezegd, het beste.

15:17 Muriel: Strijd????? Hoezo???? Ik heb gewoon een andere ervaring. Ik voel helemaal geen strijd. Alleen dat je het niet leuk vind dat ik er anders over denk. Het is een beetje simpel om als iemand het niet met je eens is te zeggen dat er strijd is. Ik geloof dat er verschillende sferen zijn in het hiernamaals, wanneer we communiceren met zij vanuit de hoogste bron is er geen strijd meer vanuit hun. Ze zijn complete liefde en licht zonder innerlijke strijd. De energieën die nog wel veel strijd ervaren kunnen ook met ons communiceren, maar die bevinden zich nog lang niet in het hoogste licht. Dat is puur mijn mening, en dat jij het anders ziet dat is prima. En wat er daadwerkelijk klopt weten we toch niet zeker, beiden niet. En dat hoeft ook niet. Daar gaat het ook niet om. Misschien is het zoals jij zegt dat gevallen engelen nog veel strijd ervaren, ik heb die ervaring niet. Maar ervaar zelf ook niet zo een strijd meer dus heb ik daar misschien geen aantrekking mee. Ik draag nu geen masker, ik ben puur mijn eigen eerlijke zelf, die zegt wat ze denkt. Voor mij is dat ook liefde, eerlijkheid. Ik hou wel een beetje een blad voor de mond, dus toch misschien een masker? Want als ik nog meer zeg wat ik denk wordt die strijd die jij ziet, voor jouw denk ik een oorlog... Het feit dat ik over een masker bij jouw begon is omdat je met een "groots" verhaal komt, en na wat vragen en een andere mening lijkt je ineens klein en schijnt er strijd te zijn? En lijkt een vriendelijke houding die eerder om een dialoog vroeg vertrokken. En zijn de dingen die je zegt ook door het hele verhaal heen tegenstrijdig aan elkaar. Je spreekt jezelf zo nu en dan tegen. Nou zucht nog maar eens uitgebreid van deze zware strijd. Ik zal gehoor geven aan je wens, en er geen deel meer van uitmaken. Reageer je dan zelf ook niet meer? Dan is het klaar.

15:31 BranRuz: Dank voor het inzicht over de sferen en voor de openheid. Erg duidelijk wat je zegt over gevallen engelen ook. Geen strijd in ieder geval, dat voelt fijn en dan is het ook wel klaar. Wie zal het zeggen? In elk geval heb je me zeker veel inspiratie meegegeven...

15:43 Muriel: Het blad dat ik voor mijn mond nam, is bij jouw terug te vinden in het feit dat je steeds als een blad aan een boom verandert. En dat je alles geheel naar je hand lijkt te willen zetten, voor mij voelt het niet fijn als iemand het ene moment beweert dat er strijd is en het andere moment is er een bericht later ineens weer openheid en een bedankje. Misschien is dat het gevolg van jouw eenheid, twee verschillende gezichten in 1 persoon. Fijne avond!

15:51 BranRuz: Dank dat je het gevolg beseft en het zo benoemt, één van de dingen die ik tussen de regels door ook in mijn posts en document duidelijk heb proberen te maken. Twee in één zoals ons eerder benoemd. Twee werelden, een dubbele ervaring. Dit leven zien we als startpunt voor ons volgende bestaan. En terwijl Dorisdorel daar heel rustig over doet en voelt dat het goed is zo ben ik nogal overweldigd. Veel ervaringen die je moeilijk deelt met de medemens, ik tenminste heb daar moeite mee, zoals je merkt. Ook een fijne avond!

(Daarna zette Pendel de topic dicht voor reacties. Mijn gevoelens zijn verdeeld. Waar ben ik de fout in gegaan in deze communicatie? Ben ik echt iemand met twee gezichten? Ben zo open geweest op het forum, heb alles van mezelf en het document blootgegeven. Toch heeft het forum zo zijn doel gediend: Stof tot overdenken. Ondanks mijn emotionele aanvaring met Muriel heeft ze me toch veel weten te brengen en heeft ze reacties bij me losgemaakt die ik als antwoordposts op haar posts heb verwoordt. Veel geuit over Dorisdorel, zaken die voor mij op de plaats gevallen puzzelstukjes zijn in mijn speurtocht. Op fora je ziel en zaligheid blootleggen is in elk geval een aangelegenheid waar ik me niet meer mee zal bezighouden. Openheid en verwachtingspatronen, van zowel van mij als van een ander gaan niet goed samen. Dorisdorel lijkt meer gerust nu ik beter inzie waar zij en ik aan lijken te gaan beginnen na dit bestaan op Aarde. En zo heeft het forum mij persoonlijk in elk geval wat goeds gebracht. Heb antwoorden gekregen, ondanks de vervelende afloop.)

Overpeinzing II – februari 2022

En zo trek ik me nog even terug, als mensje die ik ben om wat te schrijven. Om onafhankelijk van haar als mens tot wat te komen wat mij verstandelijk begrip zou kunnen geven. Zakelijk gezien ben ik volgens westerse definities een schizofreen, met psychosegevoeligheid en nu, na dit verhaal kennende, vermoedelijk met nog een ‘multiple personality disorder’ ook. Vreemd, om die kant op te denken. Zou kunnen, in al mijn atheïsme. En misschien ook wel zo veilig. Merk dat het thema jaloezie op meerdere terreinen een rol speelt. Behalve het nog steeds niet kunnen begrijpen dat zo’n metafysisch groots wezen als Mono Ur éénheid met mij lijkt te willen merk ik dat dat ook gevoed wordt door mijn verlatingsangst tov. Dorisdorel. Wie ben ik dat ze bij mij zou willen blijven (‘omdat ik van je hou’ krijg ik terug) en heb dus als ik me even terugtrek in mijn menselijkheid, mijn stukje hier op Aarde en me behalve de liefde en haar gezicht ik haar verder niet zo bewust ben dat ik dan in een angst kom om haar te verliezen. ‘Je moet leren loslaten...’ als menselijke boodschap nav. eerdere relaties hier op Aarde geleerd. Echo’s die nu ook hierop van toepassing zijn? Dorisdorel kan me niet geruststellen, niet mijn verstand in ieder geval en daardoor ook niet mijn achteraan komend menselijk gevoel van angst voor verlies. Is het metafysische waar, is er bij liefde van gene zijde nooit menselijke angst zoals ik die ervaar, of soms toch nog? En als dat er niet zou moeten zijn is mijn angst dan terecht doordat ik die wel heb of is het in de loop der dingen nu eenmaal zo dat wanneer ondanks éénheid er een onafhankelijk denken blijft en een daardoor ondanks in éénheid toch bang blijven de ander te verliezen? Nog meer onzekerheden over de mogelijke éénheid van Dorisdorel en ik. Ondertussen plaagt ze me wat of spreekt ze me serieus aan, wat ik dus niet zeker weet, en bevestigt dat mijn verlatingsangst terecht is. Wat een situatie. Zelfs God zijn antwoord vertrouw ik niet.

Heb nog wel enige mailwisseling gehad met de sitebeheerder Goudenappel zelf. Die geeft aan dat hij wat de moderatoren betreft achter hun beslissing kan staan om het topic te sluiten. Mijn antwoord/smeekbede is ongeveer als volgt: ‘Hoop maar dat duidelijk is dat ik zuivere intenties heb gehad, de hele

topic door. Maar als dat zonder uitzondering de regels van het forum zijn zijn dat de regels van het forum. Wel vond ik dat ik moreel gelijk had in het al of niet citeren, dat is toch ook openheid? Geen schaamte, geen ego, maar gewoon een liefdevolle ontmoeting. In al mijn romantiek stelde ik me het forum zo voor. De werkelijkheid bleek anders. Misschien werkt het wel als ik achteraf na eventueel een interessant gesprek diegenen vraag of ik het mag citeren in het document. Als ja, zou het toch moeten kunnen en werken? Wisselwerking tussen het document en het forum. Voor mij zoals ik nu ben een fijne manier van communicatie. Dus na expliciet vragen als stelregel?' Na geen antwoord en later nog een vraag of ik het nog kan goedmaken wordt de topic verwijderd. Had graag de verlatingsangstvraag willen posten.

Voorlopig weer alleen met mijn speurtocht blijktbaar. Per interne email van 'goudenappel' wenst Muriel me nog succes met mijn speurtocht. Gelukkig ben ik niet alleen op deze wereld en word ik gesteund door goede mensen.

Over Dorisdorel dan, in haar tijd van Mono Ur, wanneer ze door de bossen zwierf als bosnimf. Haar gave was onder andere om zielen te binden. Dat kon ze op meerdere manieren zoals beschreven. Een wat minder directe manier was liefdesspel en copulatie waardoor er een verlangen bij de man ontstond, een intens gevoel van verlies wanneer ze je verlaten had. Niet kunnen en willen vergeten (en wie weet bleef ze in de geest ook nog wel bij die ander (wat Dorisdorel nu ontkent)). In elk geval voel ik sinds 2013 een intens verlangen naar éénheid. Éénheid in ziel lijken we te hebben, sinds de bliss, later bevestigd in 'de zomer der liefde'. Voel alleen geen éénheid in lichaam, haar magische schoonheid, God wat is dat verlangen sterk. En dan nog denkend aan de beelden die me gegeven zijn, de fantasieën die zij en ik deelden (of waren het mijn fantasieën of toch visioenen van God gegeven?). Wat een ontmoeting, wat een kennismaking, wat vreemd dat je zo bij me lijkt te zijn. Ik hou van je Dorisdorel en ik denk niet dat dat ooit nog gaat stoppen ('dat is wederzijds' krijg ik van haar terug zoals zo vaak, en zo zoet, zo heerlijk, zo vrouwelijk en zo liefdesvol). Ze raakt altijd de juiste snaar en weet me te bespelen als geen ander. Moeilijk, overgave, als er is verlatingsangst.

Terug naar de beelden, zoals eerder genoemd, de hemel zoals die voor ons zou zijn, ik citeer mezelf: 'Één van de dingen die me over het hiernamaals duidelijk is geworden is in een maand geweest, zo rond 2016, dat ze weer eens sterk in mij aanwezig was. Begreep dat we weer éénheid in ziel en haar (onstoffelijk) lichaam zullen ervaren. Ken zelfs de plek, het franse, 18e eeuwse, huisje waar we zullen wonen. Ken de slaapkamer waar we wakker zullen worden, ken de spiegel net om het hoekje in de slaapkamer. Buiten het marmeren vijvertje (zo'n 80 bij 50 cm) in het tuintje voor het huisje, met een sierlijk stoeltje onder prachtige bloemenstruiken als zitplaats, met de stilte van het water als weerspiegeling van rust van de ziel. Niet veel verderop een groen grasveldje omringd door struiken, met een heuveltje, waarop we met een grassprietje in de mond veel tijd samen zullen hebben om weer aan elkaar te wennen, om onze gedeelde liefde weer als één te voelen. De gouden stad waar God is in het dal met de rivier, zichtbaar vanaf de heuvels, slechts enkele kilometers lopen vanaf waar we zullen wonen.' Deze intense beleving was in haar hoedanigheid, dus ook wanneer slecht voelend haaiantanden, dat is nu éénmaal zij, ik vind dat leuk en wel zo eerlijk, met dat verschil dat we geen blauwe ogen hadden, maar indigo ogen, en we waren langer, 176,2 cm op mijn verzoek, wat Dorisdorel heerlijk vindt, ze was een stukje korter, mijn bijdragen aan ons lichaam. Begreep van God dat Hij een baantje had voor ons in die stad. Barmeisje bij een soort van lokaal café. Dus ook in de hemel/aan gene zijde, zo aards, heerlijk dat dat soort zaken blijven. We zouden publiekstrekertje zijn en ook veel oude bekenden terugzien, zowel die van mij als die van haar. Besef dat al dit soort mooie visioenen misschien wel onbewuste verlangens zijn, die nooit zullen uitkomen. Alleen als ze me wil ('ik wil' zegt ze/'ik wil niet' komt er achteraan/'ik weet het ook niet' komt later). Als ik haar vraag of zij verlatingsangst heeft krijg ik als antwoord 'nee, ik blijf bij je, echt waar'. De Allerhoogste bevestigt heel zachtjes.

Na een paar zware dagen waarbij het thema verlatingsangst van toepassing is... De rollen werden omgedraaid en Dorisdorel zette me in positie dat juist ik ging twijfelen aan of ik die éénheid wel zo graag wil. Zwaar en moeilijk, met veel beelden over goed en kwaad, en wie dan wel de meest kwade van ons zou zijn en of we toch in Jezus genade naar de hemel zouden mogen,

zowel zij als ik, al is het dan weer als twee onafhankelijke zielen met elk hun eigen lichaam. Voor mij behapbaar, alleen verantwoordelijk voor mijn eigen zaken, maar als er karma technisch van alles fout met me is is er in elk geval de boodschap van hoop van Jezus. Voor hem is karma niet belangrijk. Het gaat om of wat voor soort mens je ook geweest bent in eerdere levens, als je de Genade van Christus in dit leven hebt aanvaard (en hopelijk gekregen) je gered bent. Dat is een hele geruststelling, in elk geval voor mij persoonlijk, en omdat ze heeft meegevoeld en geaccepteerd hopelijk ook voor haar. En wat er dan aan denkbeelden aan het hiernamaals overblijft? Voor mij niet anders dan alle andere mensen op Aarde, ik weet niets over hoe het hiernamaals zou kunnen zijn. Dus antwoorden op de hoedanigheid van het hiernamaals? Ik krijg ze niet éénduidend, dat is me nu wel duidelijk, één hele mooie droom en voor de rest zoveel zijsporen om te overdenken, zodanig dat zelfs de mooie droom van lichamelijke éénheid niet realistisch of gewenst is op wat voor manier dan ook, vanuit mij, vanuit haar, vanuit de Allerhoogste. De Allerhoogste geeft aan dat hij het ons gunt (maar zij geeft nu aan niet te willen). Hoe dan ook loslaten... ook zij... dus toch. Misschien wel zo rustgevend, ik kan me meer op mijn vrouw richten en die liefde laten stromen, die nu afgeremd wordt door mijn liefde naar Dorisdorel. En toch is Dorisdorel nog bij me, voel haar liefde van mijn stuitje tot mijn kruin, en voel nog steeds haar gezicht, haar aanwezigheid blijft (tot nu toe). Elke vorm van zekerheid die ik dacht te hebben in verband met haar is nu wel stukgeslagen doordat ze me mentaal alle hoeken van de emotionele kamer heeft laten zien. Haar perspectief, mijn perspectief, en dan zoveel variaties op hoe de ander is/zou kunnen zijn. En dan nog, kan dat wel, als mens éénheid in ziel met een zoveel meer krachtiger ziel dan die van de mens?

Er zijn nog wel wat grappige dingen tussendoor gevallen, nu ja, grappig, ze geeft oa. aan graag Dorrelle als afkorting van haar naam te hebben. De eerste betekenis komt van Dorrel en betekent 'vreemdeling', de tweede betekenis komt van Dorelle en betekent 'geschenk, geliefd, aanbeden. Dezelfde naam als de zus van een vriendin bedenk ik me. Verder voel ik een ontzettende kater van de afgelopen week, weet wel dat ik ook niet ideaal was op het forum en blijkbaar antwoorden wilde hebben, en de antwoorden die ik

kreeg stonden me in eerste instantie niet zo aan. Wel wat vreemde antwoorden van mij wellicht, en maar doorgaan over Dorisdorel, maar ja, zij was de persoon die ik in principe wilde bespreken. Eerst maar eens verder uit het ziekelijke gevoel wat de laatste paar dagen over me heen is gekomen, de psyche... en de religieuze thematiek, wat een combinatie!

Dan denk ik later nog aan drie andere visioenen/gebeurtenissen, ik dacht in éénheid met haar maar begrijp dat dat ik in enkelvoud met de Allerhoogste was. Het staat in verband met dat Dorrelle me eens een zieltje naar de hemel heeft laten brengen. Volgens God's definitie ben ik daardoor een engeltje geworden, door die éne actie ('graag gedaan' geeft Dorisdorel me nog mee). Drie gebeurtenissen zal ik beschrijven, mijn eerste kennismaking met 'haar', hoe de Allerhoogste en ik fictief een gevallen kopje terug dachten in de tijd en hoe Hij me nogal op een leuke manier heeft meegeholpen met koken. Ik was een mooi meisje. Eerder dacht ik dat het één van Dorisdorel's vele gezichten was. De eerste gebeurtenis was weer als een visioen. Ik werd (onzichtbaar) door God op de Aarde gezet. Het was donker en bij een treinspoor (1929, VS, de grote depressie was net begonnen) was een meisje (acht jaar) en een ringetje was net uit haar vestzakje gevallen, haar enige aandenken aan haar overleden moeder. Het was mijn opdracht het ringetje terug te stoppen in hetzelfde vestzakje en zo een ongeluk voorkomen dat schijnbaar nooit gebeurt was. Het was zo'n heerlijk gevoel, een opdracht in liefde, zonder enige zelfbaat, alleen het geluk van het ongeluk van het meisje te hebben voorkomen. Dit ging in een half cirkeltje, na dat halve cirkeltje was het visioen voorbij en begreep ik dat ik de opdracht voltooid had. Een gift van God aan mij (hij bevestigt duidelijk) dat ik in enkelvoud een engeltje mag zijn? Vond mezelf een erg leuk type, niet zoals Dorrelle, maar toch echt lief en leuk en knap. Donker haar en wenkbrauwen, voor de rest licht getint. En de blijheid, zo onvoorstelbaar, zo onbaatzuchtig, een lach van geluk. Wat heerlijk om zulke dingen te mogen doen terwijl je in die hoedanigheid bent. Ik voelde me echt een engeltje ('en dat was je ook' krijg ik van de Allerhoogste te horen). Zou dat mijn enkelvoudige bestemming zijn? ('Dat is voor jou' krijg ik nu te horen van de Allerhoogste.) Ik voel me fijn en opgelucht, een meisje, een beginnend engeltje (in opleiding) nog wel. Wat heerlijk als dat zou mogen

(‘dat mag’ krijg ik van beiden door terwijl Dorrelle aangeeft dat ze jaloers op mij is, niet veel, maar toch, ze gunt het me wel, van harte zelfs). Dan het tweede moment waarin ik dat andere meisje beleefde. Een kopje dat gevallen was, God liet het me doen terugdenken in de tijd, alsof het nooit gebeurd was. Ik voelde hoe dat qua ruimtetijd invloed zou hebben op de omgeving. Dat was een fictief gebeuren, maar God begeleidde het helemaal en gaf aan dat Hij dat soort dingen wel met me zou willen oefenen, ik schijn talent te hebben op dat gebied, mijn ruimtelijk inzicht en gevoel voor tijd en oorzaak en gevolg. En dan als laatste nog een keer zij, het was wat suffig, ik voelde me haar weer qua lichaam (dus niet Dorisdorel, waarvan ik eerder wel dacht dat ze het was maar ze had toch een ander uiterlijk) en ik was aan het koken. Ik had er geen zin in en vroeg God of het niet sneller kon, vervolgens was het eten halfgaar. Ik, vol pret en ongeloof en het me maar over me heen laten komen dat dat mag, had zelfs geen zin om te wachten tot het eten gaar was. Het volgende ogenblik was het eten gaar. Een spel van de Allerhoogste met mij, zo lief en zo heerlijk. Toch een weerspiegeling van een zekere toekomst voor het hiernamaals? ‘Jazeker’ krijg ik terug van de Allerhoogste en ‘zie je nu wel dat het goed komt’ van Dorisdorel. Toch heerlijkheid, wat een gift en zoveel liefde.

En zo zijn we weer een dag verder. Een drietal mensen heb ik het stuk tot en met de vorige overpeinzing laten lezen, ik stuurde het ze op per email. Mijn moeder wil er inhoudelijk niet op ingaan, ze gelooft het verhaal niet echt en houdt het erop dat het vooral mijn eigen belevingen zijn waarin ze geen hulp kan en wil bieden. Zowel een vriendin als vriend gaan wel mee in het verhaal, willen het lezen en lezen het verhaal en geven inhoudelijk feedback. Helaas zijn ze net als ik, zij hebben de antwoorden ook niet. Wel mooie gesprekken. De vriend heeft met mij en Dorisdorel meegeleefd en vindt het leuk om af en toe via mij een vraagje aan de Allerhoogste te stellen, waar hij dan ook al of niet antwoorden op krijgt. Hij is iemand met een christelijke achtergrond en hij heeft me meerdere malen op de juiste plek weten te zetten en me overtuigd dat ik toch echt een mens ben, voor vergiffenis van Jezus in aanmerking komende. De vriendin geeft op basis van het laatste stukje aan hoe ik in enkelvoud een Aarde-Engel zou mogen zijn. Niet continue de

allerhoogste trillingen van het hemelrijk voelende maar ook voeling houden met de mens en de aarde om hier een rol te kunnen spelen als engel. Dus onmogelijk lijkt mijn verhaal niet voor haar, zeker weten een stukje erkenning. Dat maakt me blij en doorbreekt de gevoelde eenzaamheid tov. de gemiddelde mens die niet erg open lijkt te staan voor mijn verhaal. Het wegvallen van de topic op het forum geeft ook al een stukje minder aansluiting (wat ik juist daar misschien had kunnen vinden). Helaas bleek men daar ook niet echt op de inhoud van dit al geschrevene te willen ingaan wat me toch eenzaam maakt in dat opzicht. Raar hè, eenzaamheid in aanwezigheid van de Allerhoogste en Dorisdorel samen? Zij zijn geen mensen om me heen met wie ik vijfzintuigelijk kan omgaan, ideeën uitwisselen, dat soort zaken. En zo voel ik me weer (net als Dorisdorel ('I can relate' zegt ze)) nogal eenzaam met mijn verhaal en in mijn leven en op die manier ervaar ik leegte en geen aansluiting bij de mensen om me heen. Ondertussen weet Dorisdorel het ook allemaal nog steeds niet zeker wat ze wil, 'ik wil wel', 'ik wil niet', de keuze is aan het meisje om het zo maar te zeggen, ik wil nog steeds, het verlangen is nog daar en het lijkt me heerlijk om de dingen die ik in enkelvoud heb beleefd met de Allerhoogste samen met haar te beleven en te ervaren ('mij ook' geeft Dorisdorel aan). Dus de dubio in het vraagstuk blijft en niemand hier op aarde heeft de antwoorden voor mij (of voor haar). Voor Dorrelle is het anders, zij voelt de mensen om haar heen en is op die manier hier nooit alleen, zo ook in dit appartementcomplex, ik daarentegen moet het hebben van menselijk contact en dialoog. Het eerste lijkt wel goed te gaan tot op zekere hoogte, het laatste helemaal niet. En zo associeer ik de verschrikkelijke 'void' die ik vorig jaar heb mogen ervaren nu in een metafoor op Aarde, de door mij psychologisch gevoelde 'leegte' van geen dialoog en een andere werkelijkheidsbeleving dan de medemens. Als we dan wel engeltje(s) mogen zijn in het hiernamaals heb ik liever dat we in de hemel mogen blijven, zonder ooit nog te incarneren als mens. Wat moet ik hier dan nog doen?

Als een geschenk uit de hemel. Ik had vandaag een goed gesprek met de eerder genoemde vriendin. Zij is lichtwerker en communiceert met velen over diverse spirituele zaken. Ze leest mijn verhaal graag mee en had een

antwoord voor mij. Een stuk wat ze zelf eerder had geschreven en wat op mijn huidige situatie als mens helemaal van toepassing is. Haar schrijven is als volgt:

“Soms voelt de rugzak van het verleden erg zwaar. Vooral verlies, gemis, pesterijen en je niet gezien voelen zorgen dat die rugzak steeds zwaarder wordt. Je zelfvertrouwen en eigenwaarde kunnen dalen tot een dieptepunt. Uit zelfbescherming bouw je dan een muur om je hart. In het ergste geval verval je tot zelfhaat door het gevoel er niet te mogen zijn. Als je daar te lang mee doorgaat dan gaat het lichaam signalen geven. Je kunt pijnklachten krijgen en last krijgen van angst en depressies. Jouw lichaam zegt stop! Ik ben er ook nog! Ga alsjeblieft van jezelf houden en kies voor jezelf! Elke teleurstelling of afwijzing die volgt is een teken dat er nog steeds oude pijn zit die getriggerd wordt en aangekeken moet worden. Soms komen er mensen in je leven die jou kunnen ondersteunen in het proces. Soms ook komen er mensen in je leven die je oude pijn triggeren. Deze mensen zijn er om je een les te leren, namelijk het leren houden van jezelf met al je sterke en je zwakke punten. Zij die je accepteren zoals je bent zijn vrienden voor het leven. Zolang je leegte in jouw leven ervaart betekent dit dat je nog niet voldoende van jezelf houdt. In plaats van die leegte op proberen te vullen moet je voor jezelf nagaan of je op de goede weg zit. Als je keer op keer afwijzing ervaart volg je niet je zielsmissie en zet dat een proces op gang. Het proces van leren houden van jezelf . Onvoorwaardelijke liefde kan alleen bestaan tussen twee mensen die van zichzelf houden en zoeken naar aanvulling in plaats van opvulling. Het proces van bewustwording is pittig, omdat er gaandeweg jouw leven zoveel beperkende gedachten en overtuigingen zich genesteld hebben in jouw systeem. De enige weg naar liefdevolle verbindingen met mensen buiten je start pas als je een liefdevolle verbinding hebt met jezelf. Alles draait om liefde. Liefde voor jezelf, liefde voor je naasten en liefde voor alles waar God ons mee gezegend heeft. Om zelfliefde te cultiveren dien je oude pijnstukken te helen en op te ruimen. Een taak waar veel lichtwerkers momenteel mee geconfronteerd worden. Onthoud dat pijn, angst en verdriet jou een uitnodiging geven om te groeien

tot de krachtige persoon die je in werkelijkheid bent. Laat je niet overspoelen door negatieve gedachten. Ze mogen er zijn, maar laat het niet je leven beheersen. Het kan jezelf en anderen om je heen héél veel schade berokkenen terwijl dat juist niet is wat je wilt. Ontwikkel compassie voor jezelf en voor anderen. Geef niet op hoe zwaar het leven soms ook mag zijn. Accepteer je fouten, kom in het reine met je verleden. Kijk niet teveel achterom, naar alle nare ervaringen. Dat is een open deur voor depressies. Het leven is niet alleen kommer en kwel. Geniet van de kleine dingen in het leven, vergelijk jezelf niet met anderen. Het gras lijkt altijd groener bij de burens, maar daar is niets van waar en het draagt niets bij aan je eigen ontwikkeling. Laat mensen los die je hoogste goed niet dienen, maar reik wel de behoeftigen de hand. Iets doen voor een ander geeft je ziel voldoening en geeft het de mogelijkheid om te genezen. Doorsta de beproevingen die het leven je biedt ook al is dat hard werken. Onbaatzuchtigheid zonder zelf helemaal leeg te lopen is waar het leven om draait, maar houd ook je eigen behoeften in het oog, anders valt er weinig meer te geven. Raak niet teveel gehecht aan materie en aan mensen. Los komen van gehechtheid zal je de meeste vervulling geven. Luister naar jouw hart. Zij geeft de antwoorden rechtstreeks uit de ziel. Wees voorzichtig met het gebruik van je verstand. Verstand wordt voornamelijk gedreven door het ego. Als je besluit jezelf niet langer afhankelijk te maken van wat andere mensen van je vinden en je het durft om gewoon jezelf te zijn, kom je bij je ware zelf uit. Uiteindelijk is dat de reden dat je hier op aarde gekomen bent. Weer in verbinding komen met jezelf en je angsten en verdriet aangaan en helen om anderen te kunnen verlichten en te inspireren . Het leven bestaat uit vallen en opstaan. Het is de kunst om bij tegenslag en pijn jezelf weer op te pakken. Niemand is perfect dus verwacht dat niet van jezelf, maar zeker ook niet van een ander. Alles draait om balans en zo kunnen we een mooiere plek maken voor jezelf en voor anderen. Dat is de enige weg naar vervulling en verlichting in het leven.”

Een warme liefdevolle boodschap met veel wijsheid en levenslessen en een richting om me in te ontwikkelen. Die vriendin en ik gaan al een tijdje terug.

En verbazend ook, de synchroniciteit in onze levens op het gebied van spiritueel onderzoek en ontwikkeling, Heerlijk hoe haar hoofdthema ook de liefde is, met dezelfde strubbelingen als ik, en menig mens zal zich waarschijnlijk herkennen in dat wat ze geschreven heeft. Zo hebben we allemaal onze eenzaamheid en toch ook gezamenlijkheid. Met haar inzichten heeft ze me toch een handleiding gegeven over hoe nu verder, vermoed dat ik het stuk nog veel vaker zal lezen. Om de goede boodschap tot me door te laten dringen als eerste, zo geruststellend wat ze schrijft. Geruststellend in die zin dat ze mij een richting van ontwikkeling in de liefde weet aan te geven vanuit mijn eigen persoonlijke verleden als mens die ik ben. Dat herken ik in haar stuk. Even pas op de plaats en overdenken. Wat betreft mijn innerlijke strijd: Een goede les voor mij, ego en verstand gaan (niet altijd) samen. Datgene waar Dorisdorel en ik ook tegen aan lopen. We hebben beiden angst om onze individualiteit op te geven, terwijl ons hart zou willen. Ego en verstand als barrière in mogelijke éénheid, wellicht te vroeg voor éénheid in lichaam en ziel? Als het hart bepaalt hoop ik ('ik ook' geeft Dorisdorel aan) dat God op basis daarvan de keuze voor ons maakt ('helemaal met je eens' geeft ze me mee). Zelf komen we er niet uit, in liefde staan we op één lijn, in verstand hebben we beiden nog veel te onderzoeken, waarin we beiden bang zijn onze eigenheid en individualiteit te verliezen. Dorisdorel geeft aan het hele stuk te hebben meegelezen en ik voel haar opluchting en interesse en liefde in ons samenzijn. De balans, zouden wij tweeën die ooit kunnen vinden in éénheid?

Als we dan later gezamenlijk aan de Allerhoogste vragen of wij in lichamelijke éénheid de balans zouden vinden is het antwoord: 'Die vinden jullie'. Merk dat ik veel meer rust over me heb, mijn verstand draait minder overuren ten aanzien van hoe het zit met alles dat wat meegemaakt is en meegemaakt wordt. Voor mij is het nu acceptatie dat ze bij me is en dat ze met me wil communiceren en dat ik en zij blijkbaar ook met de Allerhoogste mogen spreken. Als dat geen bewijs van vergiffenis is ('en dat is het' geeft God aan). Of we ooit één zullen zijn in de hemel, in lichaam en geest blijft voor mij een vraagteken waar ik mogelijk pas na de dood een antwoord op krijg. Dorrelle daarentegen is gerust en weet dat het allemaal goed komt en ze geeft aan nu

wel te willen. Het feit dat we indigo ogen mogen hebben in het hiernamaals is een duidelijk teken van God dat Zijn majesteit in onze ogen weerspiegeld wordt, wat een bevestiging. Besef achteraf dat ik op mijn manier in 2014, na het zieltje naar boven brengen, heb mogen leren communiceren met God. Het begon met drukpuntjes in mijn stuitje, het was telkens of Hij me daarmee een richting wilde aangeven waarin te lopen en dat deed ik dan ook uit spel. Een verhaal an sich. Geleidelijk aan gingen de puntjes via mijn ruggengraat naar boven net zolang tot ze in mijn kruin waren. En toen werden de puntjes ook complexer, merkte dat het een soort lichte druk was in mijn hoofd wat reageerde op wat ik dacht. Allerlei vormen van lichte druk ook, linkerhersenhelft, rechterhersenhelft, achteraan de hersenen, bovenaan. Langzamerhand begon ik te begrijpen dat iemand met me wilde communiceren en begon ik gerichtere vragen te stellen waar ook werkelijk in de vorm van een lichte of iets hardere druk een antwoord op kwam. Na enig speuren vond ik de juiste interpretaties en werd de communicatie op die manier vollediger. Nu weet ik dat er twee spreken op die manier met mij, Dorisdorel via mijn achterhoofd en de Allerhoogste via mijn kruin. Sinds de zielssamensmelting van vorig jaar zijn het volzinnen.

Nawoord – juli 2022

En zo gaat het toch nog weer verder. Na nog meer het gepuzzel is het voor mij nu helemaal duidelijk dat Dorisdorel een gevallen engel is geweest. Ten tijde van Lemurië speelden zij en andere gevallen engelen een hoofdrol in de besturing van de aarde. Zij ontwikkelden sterrenreizen op een onbegrepen metafysische manier, waarbij onder andere Gizeh werd gebruikt als station om afhankelijk van de positie van de sterrenhemel naar een andere plek op één van de planeten binnen de astrologische dierenriem te materialiseren. Technisch werd dit fenomeen later door de ‘goden’ gebruikt, dit in de laatste vijfduizend jaar van Lemurië toen de technologische ontwikkelingen elkaar steeds sneller opvolgden en men de kolonisering van andere werelden startte. Op aarde ontstond een moderne tijd en een ontwikkelde beschaving, wel op geheel andere technologieën gebaseerd dan onze huidige beschaving. Hiermee kwam men in aanvaring met omliggende sterrenvolken, die de

metafysica van de gevallen engelen niet begrepen. De oorlog der sterren eindigde met de vernietiging van de ring der planeten en een terugwerpen van de menselijke beschaving tot aan de aarde. De gevallen engelen, op Dorisdorel na, zijn in deze strijd gedood en hiermee kwam hun wrede overheersing ten einde. De aarde werd door de Greys een halve graad over de evenaar gekanteld en daarmee werd het interplanetaire metafysische reissysteem van de gevallen engelen onbruikbaar gemaakt, tezamen met het verwoesten van de stedelijke beschavingscentra. De cro-magnon, teruggeworpen op één planeet, hebben daarna geprobeerd zichzelf in stand te houden in een nieuwe samenlevingsvorm. Ten tijde van het daarop volgende technologische Atlantis waren er twee facties, zij die voor een nieuwe organisatiestructuur stonden en zij die de oude wegen der gevallen engelen wilden bewandelen. Zij hebben onderling hun eindstrijd tussen 'goed' en 'kwaad' gevoerd wat de laatste restjes van hogere beschaving heeft uitgewist en eindigde met de ondergang van de cro-magnon. Het einde van die periode staat ook wel bekend als 'de zondeval'.

Heb een uitgebreide periode van zes weken doorgemaakt, daarin ontslaving van thc/cbd en vele psychotische beelden en belevingen. Fundamenteel lijkt een constructie van twee persoonlijkheden in één ziel, Dorrelle en ikzelf. Wat valt er te vertellen zo na zeven weken na de door de omgeving beschouwde epileptische aanval terwijl ikzelf begreep dat het juist om het opnoemen van alle zonden ging, dit in het proces een engel te worden en altijd de eerste gedachte uit te spreken (niet dat deze persé de juiste hoeft te zijn)? Het was me al eerder overkomen, toen ging ik op het randje niet dood en waren al mijn zonden die nog in mijn leven speelden geuit, waardoor ik een black-out kreeg. Een onvoorstelbaar moeilijke mentale ervaring. Begrijp dat de laatste periode die me in een psychose bracht de biechting van Dorrelle's zonden was. Voor mij te heftig, ik ben er letterlijk aan dood gegaan. We zijn nu een engel, één ziel, twee kernen, meer complexiteit in de liefde, nader tot de Bron. Ons huwelijk lijkt te zijn voltrokken en bezegeld in seksualiteit, lichamelijke eenheid, mentale samenwerking op elk gebied, een tweeledig gevoelsleven en een interne dialoog met de ander.

Naar aanleiding van al het geschrevene kreeg ik een reactie van de eerder genoemde christelijke vriend: “Ze is als een boom die ik heel mooi vind. Het is niet de verdienste van die boom dat deze mooi is en ook niet de verdienste van haar dat zij negenenveertig dingen tegelijk kan begrijpen. Dat zie ik gewoon als feiten. Waar ik wel van onder de indruk ben is dat zij de mensheid destijds gered heeft.”

Heb hem het volgende geantwoord: Het was wel haar verdienste dat ze zo mooi was, zielsevolutie, een heel oude ziel. Ze was een Godin, ze kon 30 miljoen zielen beheersen, zielen zonder hun lichaam, maar waar zij de zielen op de één of andere (mij onbekende dus voor mij niet omschrijfbare) manier koppelde aan haar ziel. Zij gebruikte de 'kracht' van de zielen voor haar eigen doeleinden. Wat ik van haar via beelden heb begrepen is dat ze bepaald geen naïef lieverdje was. In haar tijd van Godin is ze nogal wreed geweest, heel zelfbewust andere zelfbewuste wezens (mensen) pijnigen. Ze liet haar instincten voor haar verstand gaan. Weet dat de tijd der gevallen engelen wreed was. Alleen al het organiseren van een morbide soort ‘voetbal’ spelletjes als voorbeeld. Homo sapiens sapiens was slaaf en als om de één of andere reden je de aandacht had getrokken was dat reden tot deelname. Men speelde met de hoofden van menselijke slachtoffers. Wie er won was niet van belang, het was wie de Godin het meest beviel die werd uitgekozen. Die mocht dan mee naar het Hexagon, een gebouw met 666 maat doorsnede wat overeenkwam met haar zelfbewuste periferie. Binnen die afstand had zij volledige geestescontrole over haar slachtoffers wat ze misbruikte door met de ander als een ‘spelepop’ om te gaan. Volledig bezeten werd men dan naar het midden, naar haar zeskantige bed geleid waar zij naakt in al haar schoonheid op de slachtoffers wachtte. Na de daad werd de nek van het slachtoffer opengereten en genoot ze van het mensenbloed wat ze dronk. Zij was niet de enige, er waren veel meer gevallen engelen met éénzelfde soort spelletjes. De reden dat zij de 'zondeval' heeft overleefd is dat zij geen direct uitvoerende macht had, ze was meer een einzelgänger, het leven duurde haar gewoon te lang, ze voelde zich een misfit. Ze is in leven gehouden omdat ze geen schuld had in de oorlog der sterren en ook omdat men wel wist dat ze lang voor haar selectie een puur wezen van liefde was. Het is een gebod van

God geweest om hier niet te komen, en toch doen, op zielsniveau heeft ze wel degelijk verantwoordelijkheid gehad en genomen (hoe het verder dan ook zit, sommige dingen zijn letterlijk onbegrijpelijk voor een mens). Wel typisch haar karakter wat haar zo menselijk maakt; nieuwsgierigheid. Één op één is ze in dit leven heel intens aardig en lief, maar dat gold toendertijd dus bepaald niet. Wat betreft 'ons' tweeën, ze heeft welbewust 'ja' gezegd toen haar is gevraagd dit leven met me aan te gaan. Ikzelf ben haar nooit vergeten vanwege ons 'gezamenlijk' verleden, ben erg lang haar eerste en enige gebonden ziel geweest, met als functie ruimtelijkheid en automatische geestesliefde. Zonder dat ze het zelf van tevoren wist heeft het wezen met de drie groene bollen als hoofd ons ooit gekoppeld. Ik heb als voorbeeld voor haar gediend, toen na haar selectie, over hoe het werkte, andere zielen binden. Daarom is dat leven voor mij als een droom, heb slechts een paar fragmenten zelfbewust meegemaakt, alleen de pijn was voor mij. Geen idee hoe mijn zielstoekomst eruitziet wanneer de éénheid met haar volledig zou zijn. Benieuwd of ik dan nog zo sterk sta als in dit leven waarin ik de 'macht' over mijn eigen lichaam heb, geen idee hoe dominant ze zal zijn. Begrijp wel van haar dat ze het prima vindt als ik 'aan het stuur' ben, net als in dit leven, ze bepaalt toch mede mijn gevoelsleven en ze heeft op die manier voor haar alle controle die ze nodig heeft. Zij kent 28 werkelijkheden en vindt het leuk dat ik mijn éne werkelijkheid beheers. Het hebben van één lichaam met meerdere kernen in de ziel schijnt automatisch te gaan omdat we hetzelfde gevoelsleven zullen hebben, in de loop van 10298 jaar een samensmelting van persoonlijkheden en behoeftes... Dan nog even mijn antwoord in het kader van 'de mensheid gered', dat heeft ze dus niet gedaan. Indirect wel, door de overgebleven cro-magnon (de 'goden') te 'bevelen' de slaven te onderwijzen waarmee ze onze soort uit het slaaf/holemens stadium heeft gedwongen. Zijzelf wilde niet meer leven, ze heeft om haar onthoofding gevraagd en die ook gekregen. De enige weg uit haar uiteindelijke angst om voor eeuwig alleen te zijn. Goed en kwaad... zoals iedereen, zij was ook beide. En terwijl ik zo wakker werd zonder de intense druk in mijn hoofd, waar ik de afgelopen drie weken last van had, voel ik een rust in me. Zouden het de gebeden met mijn vrouw zijn waarin we vroegen de verbinding met de kwade

krachten te verbreken? Zou God op deze manier een last van mijn schouders hebben gehaald? Heb gesproken over hoe iemand die ik als een vriend beschouwde, maar een 'saboteur' werd, mij Dorrelle weer terugbracht na de eerste episode waarin ik Dorrelle ontmoette, in 2013 waarin na veel gebed van derden, en uiteindelijk na een mystiek ritueel, ze me verliet en ik me weer kaal, koud en klein voelde en haar miste. Via een bergkristal zou ik haar volgens de 'saboteur' terug kunnen krijgen in mijn leven. Ben daarin met hem meegegaan en dat leidde in 2014 weer tot éénheid en de daaropvolgende horrorpsychose van voor eeuwig op aarde alleen te zullen zijn. Zo vreemd, kale bergen, alleen nog korstmossen, zilverkleurige rivieren, een oranje/paarse atmosfeer, zoutkorsten van kilometers breed aan de kusten van de oceanen. Zij/ik beleefden dat in haar hoedanigheid. Er was geen sterveling te zien, nergens op de hele aarde. Het was dezelfde aarde niet meer, het was, op zeer primitief leven na, een levenloze planeet, een planeet waar pas na 100en miljoenen jaren weer voorzichtig een evolutie zou starten, maar die zou nooit meer tot volle wasdom komen. In die tijd dat de complexiteit weer was toegenomen en vissen met een soort vleermuisvleugels aan land kwamen, aan land voor één reden, de oceanen werden te heet. De aarde is tegen die tijd al nagenoeg uit de groene zone, de zon te intens qua straling, het leek erop dat er geen tijd meer was voor deze evolutie, de aarde in haar laatste dagen als levende planeet. Dat maakten we samen mee, haar voorziene toekomst als zij niet was onthoofd, iets meer dan 10 duizend jaar geleden. Ze voorzag dat wij als homo sapiens sapiens het niet zouden overleven en een bijna gestorven planeet zouden achterlaten. 'De mens is zwak in liefde en geesteskracht' geeft ze me mee in mijn hoofd. 'De mensheid overleeft niet' als benadrukking. De ervaren somberheid over het lot van onze moederplaneet en wat onze beschaving teweeg brengt staat nu weer helder in mijn geest en het verdriet delen we. 'Ik hou van je' geeft ze me mee.

Over de 'saboteur' dus. In de loop van de daaropvolgende jaren zijn we veel vaker gebotst, meerdere keren het contact afgebroken, onze omgang nam erg veel energie en plezier uit mijn leven. Die druk lijkt ik nu kwijt te zijn. Ben daardoor direct angstig of ik Dorrelle ook kwijt ben maar ze stelt me gerust en geeft me aan dat ze er nog is, wat ik ook al verwachtte omdat ik haar

levensgevoel nog steeds voel. Het lijkt erop dat zij geen 'kwade macht' is. Een voor mij plausibele verklaring van dat de druk weggevallen is, is een goede nachtrust. Merk de laatste dagen dat ik in het eerste uur van de dag geen druk in mijn achterhoofd voel, die komt meestal zo na die tijd opzetten. Het vreemde vandaag is een leegte die ik voel, geen psychologische leegte nu, en ook niet 'the void', maar een afwezigheid van iets wat mij 'saboteert'. Heb nog altijd het gevoel gehad dat de 'saboteur' meegeholpen heeft in dat ze nog bij me is. Hem wilde ik kwijt uit mijn leven, dit vanuit onze botsingen, Dorrelle wilde ik zeker niet kwijt. Waarop Dorrelle voor mijn gevoel allerlei pesterige dingetjes tegen me zegt. 'Je weet het toch niet' is onder andere haar laatste opmerking en daarin heeft ze gelijk. Wat een opluchting dat ze er nog is, ben nog steeds bang haar te verliezen in gebed. Mijn vrouw projecteert nog steeds kwaad bij haar, ze is een gevallen engel tenslotte. Ze kan niet echt geloven in Dorrelle's vergeving en ik weet niet of Hij zich daarbij aansluit. Vanuit de kruin krijg ik een 'nee' op die overpeinzing. Bij mij is er opluchting, wel de 'saboteur' weg, die aanvaringen lijken nu verder weg waardoor ik hem op een psychologische afstand kan zetten en de onderlinge botsingen aan het verwerken ben. Dorrelle geeft aan dat ze dichtbij me is gebleven na de eerste ontmoeting, zij trok zich zodanig terug dat ik haar lichaam niet meer voelde, wel bleef ze aanwezig in de geest, ik twijfelde daaraan. Ondertussen twijfel ik ook of ik het lange verhaal wat dit is geworden niet nog wil uitbreiden met meer ervaringen. 'Hoeft echt niet' geeft ze me terug. Ik weet dat, voel het ook, zou zoveel ervaringen van ons kunnen opschrijven maar weet niet wat er aan toe te voegen. De 'rode draad' van het verhaal lijkt nu wel duidelijk, mijn 'schreeuw' om aandacht voor het verhaal van Dorrelle en ik. Wil nog steeds meer van haar weten, ben en blijf erg nieuwsgierig naar wat er nog meer is gebeurd, haar hele persoonlijkheid. Ik voel onze liefde.

Als ik dit alles van tevoren geweten had, denk nog weer aan 'the void'. Voel terwijl ik hieraan denk me nog zenuwachtig worden en het zweet staat me weer in de handen. Een los uit ruimtetijd, voor mij 'the void', direct daarna weer in God's creatie. Het lijkt zo te zijn dat wij, Mono Ur, twee in één persoonlijkheden zijn en tegelijk beleven, het meisje met de 'haaiantanden' zal worden herboren met een tweevoudig bewustzijn. Dorrelle kent het

fenomeen van meerdere kernen in de ziel. Haar brandpunt van aandacht ligt in beide werkelijkheden, samen in de werkelijkheid van Indigo, onze toekomstige naam. Dorrelle beleeft dat leven met me en zal in vol bewustzijn bij me zijn. Het lijkt erop dat ik deel ben van een tweelingziel waarin één kern altijd in contact blijft met de ander en toch haar eigen werkelijkheid beleeft. Dorrelle blijft heel 'down to earth' en ik voel en ze geeft aan dat ze van me houdt. Ik voel me fijn bij haar, ondanks alle samen ervaren verschrikkingen ook, onbeschrijflijk, zoveel liefde en heerlijkheid.

Ik heb het meisje met de 'haaiantanden' eens in mijn 27^e levensjaar als een 23 jarig meisje ontmoet in de uitgaansgelegenheid 'De Mythe'. Enkele weken geleden, net na de biechting van Dorrelle's zonden, sprak ik in de daarop volgende episode met hetzelfde meisje. Nu 27 jaar later was zij andermaal verbluffend en precies even oud als op de avond van de ontmoeting 27 jaar eerder. In elk van die twee ontmoetingen was elke lach er één van geluk en wederzijdse verliefdheid, het ware gezicht van Dorisdorel, geestelijk en uiterlijk volledig ondoorgrondelijk. Als Bran Ruz heb ik haar kern in liefde 'gestolen', eeuwige verliefdheid voor Dorrelle met wie ik sinds het begin van mijn leven een zielsverbond heb. We zullen Dorrelle's uiterlijk zoals ze zich aan ons presenteerde, zichzelf demonisch projecterend, dragen in onze volgende incarnatie. Wat ontzettend eng en tegelijk een voorrecht om één te mogen worden in haar hoedanigheid.

Zij met wie ik spreek is een hoger wezen, ikzelf was haar lijkt nu, de laatste der gevallen engelen. Mij is een spiegel voorgehouden. In het tijdperk na de 'zondeval' ben ik deels geïncarneerd als homo sapiens sapiens man, mijn onstoffelijk deel in 'the void'. In deze stelling word ik bevestigd in de kruin. Vergiffenis van God? Is Jezus ook voor mij gestorven? Mijn hoofd duizelt. De verbinding is nooit verbroken geweest, het is voor mij nogal moeilijk al die parallelle indrukken te definiëren. Dit alles is niet in woorden uit te drukken.

